URMASII LUI HAM
FIUL BLESTEMAT AL LUI NOE

Capitolul I

Îngerii veghetori şi uriaşii

Leviatanul

Iov cap 41:

1. *„Poţi tu să prinzi Leviatanul cu undiţa*
   S-au să-i legi limba cu o funie ? (Ps. 104.26, Isa.27.1.)
2. *Li vei putea petrece papura prin nări?*
   s-au să-i străpungi cu un cârlig falca?
3. *Îţi va face el multe rugăminţi?*
   Îţi va vorbi el cu glas dulce?
4. *Va face el un legământ cu tine; ca să-ţi fie el rob pe vecie?*
5. *Te vei juca tu cu el ca şi cu o pasăre?*
   Îl vei lega tu ca să-ţi înveseleşti fetele?
6. *Fac pescarii negoţ cu el?*
   Îl împart ei între negustori?
7. *Îi vei acoperi pielea cu ţepuşe şi capul cu cängi ?*
8. *Ridică-ţi numai mâna împotriva lui, şi nu-ţi va mai veni gust să-l loveşti.*
9. *Iată că eşti înşelat în aşteptarea ta de a-l prinde:*
   Numai să-l vezi şi cazi la pământ !
10. *Nimeni nu este atât de îndrăzneţ ca să-l întărâte...*
11. .....
12. *Vreau să mai vorbesc iarăşi de mădularele lui şi de tăria lui şi de frumuseţea întocmirii lui.*
13. *Cine-i va putea ridica veşmântul ?*
    Cine va putea pătrunde între fălcile lui ?
    Şirurile dinţilor lui cât sunt de înspăimântătoare !
14. *Cine va putea deschide porţile gurii lui ?*
    Şirurile dinţilor lui cât sunt de înspăimântătoare !
15. *Scuturile (solzii) lui măreţe şi puternice sunt unite împreună ca într-o pecete*
16. *Se ţin unul de altul şi nici aerul n-ar putea trece prin ele.*
17. *Sunt ca nişte fraţi care se îmbrăţişează, se apucă şi rămân nedespărţiţi*
18. *Strănutările lui fac să strălucească ca lumina, ochii lui sunt ca geana zorilor.*
19. *Din gura lui ţâşnesc flăcări, scapără scântei de foc din ea.*
20. *Din nările lui iese fum, ca dintr-un vas care fierbe, ca dintr-o căldare firbinte.*
21. *Suflarea lui aprinde cărbunii şi gura lui aruncă flăcări.*
22. *Tăria lui stă în grumaz şi înaintea lui sare groaza.*
23. *Părţile lui cele cărnoase se ţin împreună, ca turnate pe el neclintite,*
24. *Inima lui este tare ca piatra, tare ca piatra de moară care stă dedesubt.*
25. *Când se scoală el tremură vitejii şi spaima îi pune pe fugă.*
26. *Degeaba este lovit cu sabia, căci suliţa săgeata şi pavăza nu folosesc la nimic.*

27. *Pentru el fierul este ca paiul, arama ca lemnul putred.*
28. *Săgeţile nu-l pun pe fugă, pietrele din praştie sunt ca pleava pentru el.*
29. *Nu vede în ghioagă decât un fir de pai şi râde la şuierul săgeţilor.*
30. *Subt pântecele lui sunt ţepi ascuţiţi:*
    Ai zice că este o grapă întinsă peste noroi.
31. *Face să clocotească fundul mărilor ca un cazan şi-l clatină ca pe un vas plin cu mir.*
32. *În urmă el lasă o cărare luminoasă şi adâncul pare ca pletele unui bătrân,*
33. *Pe pământ nimic nu-i este stăpân, este făcut ca sa nu se teamă de nimic.*
34. *Priveşte cu dispreţ tot ce este înălţat, este împăratul celor mai mândre dobitoace".*
    (Exod 19.6. Deut.10.14. Ps.24.12.1 Cor.10.26, 28)
35. *„...iată marea cea întinsă şi mare: în ea se mişcă*
    nenumăratele vieţuitoare mici şi mari.
36. *Acolo în ea umblă corăbiile şi în ea este Levitanul acela pe care l-ai făcut să se joace în valurile ei"... Ps.104.25 ,26.*

Din aceste relatări biblice reiese clar existenţa balaurului numit Leviatan stând ascuns în adâncimile mărilor şi a oceanelor. Este enorm, foarte puternic şi înţelept. Însă nu poate fi vorba doar de un simplu animal acvatic, ci mai degrabă de o creatură mostruoasă, care ştie a judeca şi *„... râde la şuieratul săgeţilor",* stapân peste mare şi uscat *„pe pamânt nimic nu-i este stapân".* Din Biblie nu se poate afla mărimea lui exactă, însă înţelegem că este enorm şi imposibil de stapânit de către om. Este o fiară înfricoşătoare care nu poate fi stapânit decât de Dumnezeu.

Lucifer

Isa.14.12, 15

12. „Cum ai căzut din cer Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor ! Cum ai fost doborât la pământ, tu biruitor al neamurilor !...
13. Tu ziceai în inima ta: Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi şedea pe muntele adunării Dumnezeilor la capătul miazănoaptei:
(Dan.8.10)
14. Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.
(2 Tes.2.4.)
15. Dar ai fost aruncat în locuinţa morţilor, în adâncimile mormântului !”

Isa.34.4.
„Toată oştirea cerurilor piere, cerurile sunt făcute
sul ca o carte şi toată oştirea lor cade,

cum cade frunza de viţă, cum cade frunza de smochin."
(Eze.32.7.8 Joel 2.31, 3.15 Mat. 24.29.2 Pet. 3.10 Apoc.6.14. 6.13.)

Daniel 8.10

„S-a înălţat până la oştirea cerurilor,
a doborât la pământ o parte din oştirea aceasta
şi din stele, şi le-a călcat în picioare."
(Apoc.12.4.)

În cea de a treia zi a Creaţiei cel mai de seamă Cherubim, pe nume Lucifer – *fiul zorilor (Helel ben Zahar)*, se plimba prin Eden, împodobit cu bijuterii strălucitoare. Fiind unul dintre paznicii modeşti ai popoarelor, curând deveni îngâmfat şi se voia egal lui Dumnezeu. Atunci Dumnezeu l-a înfrânt şi l-a aruncat pe pamănt în întuneric, sau mai bine spus în iad. În cer a avut loc la un moment dat o luptă stelară, cosmică, în care Dumnezeu l-a învins pe Lucifer şi l-a aruncat în întunericul pământului. Conform tradiţiei tibetane această ţară subpământeană are denumirea de *„Şambala"* sau *„Agarta"*. Aceeaşi tradiţie, dar sub denumiri diferite, o împart şi chinezii, mongolii, iranienii, etiopienii şi popoarele băştinaşe din Mexicul de astăzi...etc. Această ţară subterană este imensă şi cuprinde câteva milioane de locuitori conduşi fiind de Regele Lumii *(Ioan 14.30)*. Sunt organizaţi în mod ierarhic şi puşi la punct cu tot ceea ce se întâmplă pe pământ. Prin reprezentanţii lor, influenţează asupra demersului istoric al omenirii, după cum vom vedea pe parcurs.

Gen.6.6:
6. „Când oamenii au început să se înmulţească pe pământ şi li s-au născut fete şi fii, fiii lui El au văzut că fetele oamenilor sunt frumoase şi şi-au luat neveste dintre ele."...Cine sunt aceşti fii ai lui El şi ce fel de făpturi au luat naştere din împreunarea lor cu fiicele oamenilor, ne spune Sfânta Scriptură în continuare: *„Uriaşii erau pe pământ în vremurile acelea, şi chiar şi după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor şi le-au născut copii: aceştia erau vitejii care au fost în vechime..."*
(Deut.2:10-11, 3:11, 1Cro.20:6-8).

Manuscrisele de la marea Moartă, găsite în 1947 la Qumran *(Israel)*, *„Cartea Jubileelor"* şi *„Cartea lui Enoh"* sânt o foarte bună mărturie în vederea elucidării acestor misterioşi fii ai lui El. Deşi „Cartea lui Enoh" *(apocrif etiopean)* şi „Cartea tainelor lui Enoh" *(apocrif slavon)*, nu au fost acceptate nici de codicele ebraice nici de cele creştine, în Biblie găsim totuşi referiri directe s-au indirecte ce reflectă spusele acestor cărţi: *Gen.5.22-24, 6.1-7, Lev.16.8-10*...etc.

Astfel „Cartea Jubileelor" *(apocrif etiopean)*, spune că în zilele lui Iared *(fiul lui Mihalael, al cincilea patriarh de la Adam)*, îngerii Domnului au coborât pe pământ, cei numiţi veghetori, spre a învăţa pe odraslele oamenilor şi a împlini legile şi dreptatea. Aceiaşi carte spune şi cine este conducătorul acestor îngeri: *„...Iar când fiii oamenilor s-au înmulţit, li s-au născut fiice frumoase şi îmbietoare, îngerii, fiii cerurilor, le-au văzut şi le-au dorit şi s-au vorbit între ei:*
„Haideţi să ne alegem femei dintre ficele oamenilor şi să zămislim prunci", iar căpetenia lor Semyaza le-a spus: *„Mă tem că voi nu veţi vrea cu adevărat să împliniţi această faptă şi numai eu singur voi fi răspunzător de un mare păcat"*. Dar ceilalţi au răspuns: *„Să facem legământ şi să ne făgăduim unii altora cu blestem să nu schimbăm planul acesta, ci cu adevărat să-l împlinim. „* Apoi au jurat cu toţii împreună, în total

fiind 200 la număr, au coborât de pe muntele *Ardis* pe care l-au numit *Hermon*, pentru că pe el se juraseră cu blestem. Iată şi numele căpeteniilor lor: Semyaza *(Azazel)*, Arakib, Aramiel, Tamiel, Daniel, Ezeqiel, Asael, Satariel, Turiel, Yomeyal, Arazeyal...

Aceste căpetenii şi toţi ceilalţi împreună îşi luaseră femei pământene, iar ele au zămislit şi au adus pe lume pe uriaşii cei puternici, a căror înălţime era de 300 de coţi. Uriaşii au înghiţit toate roadele muncii omeneşti până când oamenii n-au mai fost în stare să-i hrănească, apoi aceştia s-au năpustit şi asupra oamenilor să-i mănânce şi în cele din urmă *„şi-au mâncat carnea şi şi-au băut sângele unii altora”*.

Aceşti *„îngeri”*, după cum relatează cartea în continuare, i-au învăţat pe oameni diferite stricăciuni, urâciuni şi desfrâuri, acestea păstrându-se până în ziua de astăzi. Azazel i-a învăţat pe oameni să făurească săbii, scuturi, platoşe, brăţări şi podoabe, precum şi măiestria de-a sulemeni ochii de jur împrejur...Barachiel i-a învăţat pe oameni astrologia, Armaros desfacerea farmecelor, Amiziras vrăjitoriile, iar Tamiel astronomia.

În pierzania lor oamenii au strigat şi strigătul lor s-a ridicat până la ceruri. Atunci Mihael, Uriel, Rafael şi Gabriel, au privit în jos din înălţimea Cerului şi au văzut toată nelegiuirea săvârşită pe pământ. Cel Preaânalt, Cel Mare şi Sfânt la trimis atunci pe Asaryalyor la feciorul lui Lameh spunând: *„Mergi la Noe şi spune-i întru numele meu şi să-i dezvălui secretul care vine. Căci pământul întreg va pieri, iar apele potopului cotropi vor tot ce se află pe el...Apoi învaţă-l cum să scape, încât urmaşii săi să rămână din neam în neam”*. Apoi Domnul i-a mai poruncit lui Rafael să-l lege în lanţuri pe Azazel *(Semyaza)*: *”Leagă-i mâinile şi picioarele şi aruncă-l în beznă şi deschide deşertul Dudael şi aruncă-l acolo...acoperă-l cu întuneric şi să rămână acolo în veci, acoperă-i tot astfel faţa ca el să nu vadă lumina. Şi în ziua ce-a mare a judecăţii să fie azvârlit în jeratec”*. Mai departe Domnul îi spune lui Gabriel: *”Mergi la bastarzi şi la cei blestemaţi şi la feciorii târfelor şi înlătură pe fiii veghetorilor dintre oameni, izgoneşte-i şi dă-i afară, ei se vor nimici unii pe alţi prin omor, căci nu vor avea zile multe”*. Lui Mihael Domnul îi grăi: *„Mergi şi pune în lanţuri pe Semyaza şi tovarăşi săi care s-au împreunat cu femeile spre a se întina cu ele în toata necurăţia lor şi după ce vor privi cum toate odraslele lor vor fi ucise (prin potop), şi după ce vor vedea nimicirea celor îndrăciţi, pune-i în lanţuri pentru 70 de vârste, în măruntaiele pământului, până în ziua judecăţii lor şi până la sfârşitul lor, până când se va sfârşi judecata de apoi”*.

Eroii civilizatori şi potopul lui Noe

Din încheierea celor expuse până în prezent, se poate constata că demonii lui Semyaza şi seminţia lor uriaşii, au fost distruşi prin potopul din vremea lui Noe. În schimb nu s-a întâmplat aşa ! În continuare voi descrie felul prin care seminţia diavolului a supravieţuit cataclismului diluvian şi felul cum s-a propagat şi menţinut până în zilele noastre. Voi încerca cu ajutorul mitologismelor, a legendelor şi a datelor informative de care dispun, să demasc în mod mozaic tainele luciferice a urmaşilor lui Ham, fiul blestemat al lui Noe *(Gen.9.20-27)*.

Miturile diluviene sunt printre cele mai răspândite, nelipsind de pe nici un continent al planetei noastre. *J.G.Frazer* a clasificat existenţa a peste 200 de mituri diluviene, dar se pare că există mult mai multe. Printre cele mai cunoscute sunt: *„Potopul biblic al lui Noe”, „poemul lui Ghilgameş”, „Popul Vuh*”, *„mitul lui Athrahasis”, „Deucalion”*, apoi mituri africane despre potop, polinesiene, mitul lui Manu *(Rig Veda)*...

Eroii civilizatori *(veghetori)*, apar de asemenea în mai toate mitologiile lumii, de la greci şi traci pâna la hinduşi, tibetani, chinezi...Semnificative în mod aparte pentru studiul nostru sunt în schimb mitologismele greco-romane, pe care le voi descrie mai târziu în această carte.

În *Budism* ca spirite supranaturale apar forţele titanice *Deva* şi *Asura*, care au trăit cândva în lumea de sus, în cer. *Mara* este un alt personaj de care se spune că s-ar fi confruntat cu Budha, împotriva căruia a folosit arma aşa numită *„Ciakkavudha”*, probabil un disc ce avea capacitatea de a reteza un întreg munte. Similare legende găsim şi în hinduism, doar că eroii sunt denumiţi altfel: *Viavarupa, Agni, Shiva...*

Zoroastrismul, pleacă de la concepţia că Dumnezeu este personificarea binelui, pe când răul este cel care provoacă dezastre, dezamăgiri, necazuri, sărăcie. Diavolul este cunoscut sub denumirea de *Ahriman*, facând totul contrar lui *Ormuzd*, fiind totodată şi duşmanul primordial al omului, pe care-l aduce la o stare explorabilă. Înfrângerea demonului va veni odată cu buna credinţă, încredinţată profetului Zaratustra *(Zoroastru)*. Lupta dintre bine şi rău va dura 3000 de ani şi va lua sfârşit printr-o ultimă mare bătălie, care va avea loc odată ce marele şi înfiorătorul şarpe va stăpâni lumea şi o va pustii. Atuci sămânţa zoroastră va zămisli fecioara scăldată în lac. Aceasta va da naştere salvatorului numit *Saoahyans*, care va învia morţii şi va face judecdata de apoi, iar cei fără de lege vor fi aruncaţi în iad. Forţele celestre şi cele demonice vor lupta până la capăt, când răul va fi învins definitiv.

Balansări reciproce dintre figurinele cu contură demonică şi ilustrele picturi dragonice de pe vasele de porţelan sunt o dovadă incontestabilă a existenţei demonolatrice în artizanatul chinez. Legenda „*Shan Hai Chingu"* descrie pe monstrul *Kung Kung* a cărui tendinţă era de al cuceri pe regele *Jao*. Fapt pe care nu i-a reuşit. În lupta sa crâncenă străpunge cornul său în muntele *Pu Chou*, care se crapă în două . Din această despicătură se produc inundaţii de proporţii diluviene.

Han Fei Tzu *(filozof chinez, veacul III î.Hr.)* spune că în era în care pe pământ au fost multe fiare şi oameni puţini, au apărut unii profeţi care i-au învăţat pe oameni să-şi ridice locuinţe, să stăpânească focul, declarându-se drept stăpâni. Un alt text spune că zeul *Huang Di* l-a însărcinat *Zhong Li* să rupă legătura dintre cer şi pământ, ca dezmăţul zeilor să înceteze. Totodată aceşti zei au fost şi asupritorii ai oamenilor.

Pe vremea lui *Yao* s-a petrecut un potop de ape, care a inundat toată lumea sub cerească. Pretutindeni începură apoi să înflorească ierburile şi copacii şi flori minunate. Fiarele se înmulţiseră foarte repede iar grânele nu se puteau coace. Fiarele şi păsările îi puneau pe fugă pe oameni, iar urmele păsărilor şi animalelor împestriţaseră toată China. Tot pe vremea lui *Yao* apele şi-au întors cursul potopind ţara în întregime. Pretutindeni se sălăşluiseră şerpi şi dragoni, astfel că oamenii nu mai găseau loc de trai. Cei care trăiau în văi îşi împleteau cuiburi iar cei de pe munţi se aciuau prin peşteri *(Meng Tze-sec II î.Hr.).*

În timp ce *Yui* domolea inundaţiile, dragonul sacru trăgea dungi pe pământ cu coada, făcând căi de scurgere a puhoaielor *(Wang-Yi, „Comentarii la întrebări către cer").*

Din aceste texte reiese în evidenţă că demonii şi dragonii scăpaţi de potop îşi continuă existenţa. Deşi reduşi drastic din punct de vedere numeric, ei totuşi supravieţuiesc cutreerând pământul în căutarea locului potrivit de trai. Fiind totul acoperit de ape, ei penetrează grote şi caverne subterane, acestea fiind singurul lor refugiu.

Cel mai răspândit mit mesopotamian *(sumerian)* se referă la potopul pe care l-au trăit zeii pentru a nimici viaţa pe pământ. Patru zeităţi sumeriene au contribuit la premeditarea potopului: *Anu, Enlil, Ninurtu şi Ennugia,* iar cel de-al cincilea numit *Ea* a fost cel care l-a avertizat pe *Utnapiştim* spunându-i să-şi construiască o corabie, ca el şi familia sa să fie salvaţi. *Utnapiştim* construieşte arca după măsurile primite de la *Ea* şi se aprovizionează cu toate alimentele necesare. Isprăviind toate cele, intră cu familia sa şi câteva dobitoace în corabie, iar după scurt timp a începe potopul. Dezastruosul potop, care a durat 7 zile i-a înspăimântat chiar şi pe zei. După ce apele s-au mai liniştit, eroul nostru dă drumul unui porumbel, apoi unei rândunici, care în schimb se vor înapoia. La ce-a de a treia încercare, corbul eliberat nu se mai întoarce, dând de înţeles că a gasit uscatul. În final corabia acostează pe vârful unui munte.

La Tell el Amarna *(Egipt)* a fost scos la lumină mitul eroului *Adapu*, căruia zeii i-au oferit veşnicia, dar care la rândul său a refuzat-o. Zeul *Ea*, căruia i se mai spune şi *„Profetul din Erida”*, l-a ademenit pe *Adapu*, sfătuindu-l ca la momentul potrivit când zeul superior *Anu* îl va chema înaintea sa să-i ofere pâinea şi apa vieţii, să refuze a le primi, sub pretextul că acestea ar însemna moartea. Să accepte doar haina şi uleiul pentru ungere. *Adapu* copleşit de înşelăciunea lui *Ea*, respinge oferta lui *Anu* spre surprinderea acestuia, fiind astfel întors pe pământ.
Oare nu în mod identic Biblia spune că şarpele a ademenit-o pe *Eva*? Iar după spusele cunoscutului mitolog Mircea Eliade *„în zorii istoriei sale religia sumeriană se dovedeşte a fi deja veche”*, sau *„din ce-a mai veche antichitate însemnul caracteristic al fiinţelor (în Sumer) era o tiara cu doua coarne” (Istoria credinţelor şi ideilor religioase – M.Eliade).*
Cine pot fi aceşti sumerieni, popor atât de arhaic şi misterios dar cu o cultură atât de bine închegată ? De unde provin ei ?
Istoria spune că sumerienii se aşează în regiunea *Mesopotamiană* cam pe la sfârţitul mileniului al III-lea. Tot pe la aceiaşi dată, mai apare un popor la fel de misterios, cel al *ugariţilor*, consideraţi fiind ca primi strămoşi ai semiţilor. Urmând modelul biblic îi putem numi *Cannanieni*. Din sinteza acestor două culturi i-a naştere mult cunoscutul mit al lui *„Baal”*, la a cărui adresă Sfânta Scriptură ne îndrumează de atâtea ori ca fiind permanentul adversar al lui Dumnezeu *(Ex.32, Num.25,Deut 4.3)*.
Mitologismele *„Baal-Hadad”* se vor răspândi pe întregul cuprins al semilunei fertile şi nu numai, sub diferite denumiri: *Belial, Beliar* la sumerieni şi akkadieni, *Baal* sau *Bel* la cannaniţ*i*, *Iştar* la babilonieni, *Aştarta* la fenicieni, iar după autorul Robert Grevis, regele *Belus* la grecii din Peloponez *(Arcadia)* este unul şi acelaşi cu *Baal-Belial* al Vechiului Testament.
Baal-Hadad sau *Haddu* mai este numit şi prinţul, stăpânul pământului, puternicul, suveranul, iar alături de el prezent este şi *Yam*, prinţul mări sau al adâncurilor precum şi *Mot (moartea)*. Nu aşi fi complet dacă nu aşi analoga încă o dată pe *Baal-Hadad (Haddu)*, cu *Hades*, zeul sau stăpânul infernului din bine cunoscuta mitologie greacă.
Yam este prezent în acelaşi timp ca zeu şi demon, monstru sub acvatic şi dragon cu 7 capete, principe şi epitanie a apelor sub terane. Acelaşi *Baal (Beliar)* în Testamentul lui Veniamin *(apocrif)* este descris ca demon cu 7 simboluri: Vărsarea de sânge, ruinarea, tribulaţia *(necaz)*, exilul, murdăria sufletească, panica şi distrugerea. Tot *Beliar* sau *Belial* este şi demonul care contribuie la exterminarea seminţiei lui Veniamin *(Jud.19.22)*.
Cosmogonia oraşului Heliopolis *(Egipt)* a fost cea mai răspândită din această ţară. Aici se dezvoltă mitul lui „*Geba”* zeul pământului, analog cu *Gea* la greci, din care se naşte *Oziris (zeul vegetaţiei şi lumi subterane)*, fiind considerat zeu rege cu atribuţii omeneşti şi conducător înţelept care contribuie la dezvoltarea agriculturii, meşteşugăritului şi a emancipării ştinţifice. Oricare rege comform obiceiurilor băştinaşe după moarte devenea un *Oziris*. Mai mult de cât atât, el este descris ca rege uman, întemeietor al civilizaţiei egiptene, dar nu este cunoscut dacă Oziris ar fi fost un rege oarecare, un muritor de rând sau zeu. Unii cercetători consideră că *Oziris* şi *Horus (succesorul său)* au fost căpetenii a două grupuri migratoare, care s-au stabilit în Egipt în perioada pre dinastică *(3100-2686 î.Hr.)*.
Cine poate fi acest erou civilizator ?
Oziris şi cu *Hermes Trismegistus* sunt unu şi acelaşi. Ambii sunt zei-eroi civilizatori, zei ai întunericului, reprezentaţi prin aripi deasupra capului sub formă de coarne de taur şi după cum vom observa în continuare, ambii provin din aceeaşi regiune.
Hermes mai este numit şi *Cyllenius*, de la muntele *Cyllen* din regiunea *Arcadia* din

Peloponez-Grecia, unde se naşte din adulterul lui *Zeus* cu *Maia (fiica lui Atlas şi Pleione)*. Arcadienii s-au stabilit în Peloponez venind din est, adică de pe Cipru, Creta şi Fenicia. Cei mai mulţi probabil au venit din Fenicia, aceştia fiind bine cunoscuţi ca foarte buni navigatori. În timpul minoiticului mijlociu, cretani utilizau o scriere hieroglifică urmată de o scriere lineară *(1700 î.Hr.)*, ambele fiind până în prezent nedescifrate. Insula fiind colonizată de către migraţiunile venite din sud şi est.

Din legenda lui *Oziris* aflăm că acesta o lasă pe nevasta sa *Isis* la cârma ţării, timp în care el merge să aducă civilizaţia popoarelor barbare. În acest timp *Seth*, fratele său şi soţul zeiţei *Neftali*, pregătesc un complot pentru al ucide pe *Oziris*. După revenirea eroului dintre popoare plin de glorie, este întâmpinat de fratele său *Seth* care îl invită la ospăţ. *Seth* aduce o cutie lucrată cu multă măestrie şi împodobită fermecător, promiţând-o aceluia care va putea să intre în ea. Toţi au încercat însă nu reuşeşte decât *Oziris* fiindcă era construită exact după mărimea capului său. În momentul acela *Seth* se repede fulgerător şi-l închide pe fratele său în cutie, pe care apoi o azvârle în Nil. *Isis* fiind adânc îndurerată, pleacă în căutarea soţului. După multe stăruinţe şi peripeţii, ea reuşeşte să găsească cutia şi trupul lui *Oziris* dus de valurile mării pe coastele oraşului fenician *Biblos*.
În acest fel oraşul fenician *Biblos* devine punctul comun a celor două zeităţi civilizatoare, *Oziris* şi *Hermes*. Dacă aceşti doi zei civilizatori-veghetori sunt de origine de pe aceleaşi meleaguri cannanite, ne putem pune întrebarea, nu sunt ei una şi aceiaşi cu *Baal-Hadad*, *Beliar*, *Pan, Bachus, Appolon, Saturnus*...care după cum vom vedea în continuare au aceleaşi sau asemănătoare îndeletniciri !

„Israel locuia în Sitim şi poporul a început să se dea la curvie cu fetele lui Moab. Ele au poftit poporul la jertfele dumnezeilor lor şi poporul a mâncat şi s-a închinat până la pământ înaintea dumnezeilor lor (Num.25.1-3)”. Israel s-a alipit de *Baal-Peor* şi Domnul s-a aprins de mânie împotriva lui Israel.

Zeul cel mai răspândit de pe meleagurile babilo-asiriene, cunoscut din Biblie sub numele de *Baal* sau *Moloh*, este duşmanul cel mai fregvent al lui Israel. Acest cult religios care a pornit din Sumer *(Acadia)*, sa răspândit în mod impresionabil nu numai în Mesopotamia, cuibul civilizaţiilor antice timpurii, ci el s-a răspândit şi în Egipt, Grecia, Tracia precum şi în tot restul Europei. Cu avansarea elenismului şi a Imperiului Roman, aceste culte păgâne vor ajunge la apogeu, iar Creştinismul va avea de luptat până în zilele noastre împotriva acestui cancer abominabil numit *Belial (Semyaza)*, sau mai bine spus diavol. Aşa numitul Gnosticism, va căuta fără indulgenţă a se opune Creştinismului timpuriu, iar erezia care a umbrit întreg Eviul Mediu, nu a încetat să existe. Vechiul şarpe fiind încontinuu pe urmele Dreptei Credinţe.
Baal-Moloh este reprezentat sub formă de om având cap de taur, iar statuia lui din bronz este goală în interior. Braţele sale sunt întinse şi puţin aplecate, având menirea de-a primi victimile oferite. După spusele unui rabin, victimile aşezate pe braţele idolului, erau ridicate spre cer iar apoi îndemnate să intre în cavitatea de desubtul statui, ce era înroşită de focul care ardea. Victimile erau adesea nu numai animale domestice, ci şi oameni şi chiar copii. Pentru ca ţipetele celor executaţi să se amortizeze, preoţii exersau în jurul statui mari zgomote cu tobe şi alte instrumente muzicale. După spusele unor cercetători, pântecele idolului avea 7 cavităţi interioare, în care se introducea pe rând câte o victimă: Copil, oae, berbec, viţel, taur...

În continuare vom vedea asemănarea panteonului mesopotamian cu cel egiptean şi grecesc. Eroii civilizatori-veghetori, descrişi în cartea lui Enoh, apar atât în Mesopotamia, Grecia, Egipt, Italia, cât şi în tot restul european. Nu aşi exagera dacă aşi spune chiar şi pe întreaga Terra.

Voi încerca acum o mică recapitulare:
După spusele lui *Werner Keller*, în cartea *„Şi Biblia avea totuşi dreptate”*, carte care de altfel se bazează pe cele mai amănunţite cercetări arheologice, potopul ar fi avut loc pe la anul 4000 î.Hr. Noe care a trăit probabil prin apropierea străvechiului oraş *Ur*, construieşte arca comform poruncilor primite de la Dumnezeu, iar fluxul maritim şi vântul care bătea din regiunea golfului, spre nord-est, împinge arca spre înălţimile muntelui Ararat. „Poemul lui Ghilgameş” descoperit printre ruinile biblioteci lui Assurbanipal *(sec.VII î.Hr.)*, descrie cu precizie poziţia muntelui Nisir *(Ararat)* ca fiind aşezat între Tigru şi cursul inferior al râului Zab. Tocmai aici munţii Curdistanului *(de azi)*, se înalţă considerabil în mod magnific. Araratul este aşezat în estul Turciei, la graniţa cu Armenia şi Iran. Vârful său este acoperit tot timpul anului cu zăpadă, atingând înălţimea de 5156 metri.

„Zeii înspăimântaţi de potop se refugiază spre cer, acolo unde zeul Anu îşi are adăpost. Înainte de-a intra, zeii se poclonesc şi se înjosesc ca nişte câini. Înspăimântaţi de ceea ce se întâmplă, ei îşi plâng nenorocirea”. Cu aceste frumoase stihuri, Homer descrie cele întâmplate.
După potop, Ham fiul cel blestemat de Noe *(Gen.9.25)*, precum şi urmaşii săi se aşează peste ţinuturile fertile ale Mesopotamiei. Din aceşti fii ai lui Ham, îşi trag originea multe popoare amintite de Vechiul Testament: Cananiţii, acadienii *(Acad)*, amoriţii, fenicienii, hetiţii *(Het fiul lui Canan)*, babiloniţii, filistenii, asirienii, sodomiţii *(Gen.10.6-20)* de care vom aminti pe parcurs.
Punctul nostru de studiu vor fi *amoriţii*, popor misterios şi puţin cunoscut de istorie, din care îşi trag originea unele seminţii ale uriaşilor, cum ar fi regele *Og* din *Basan* descris de Biblie *(Deut.4.47-48)*.

Perioada post-diluviană

Ţara lui Og

Împrejurările şi condiţiile bune de trai fac ca în perioada post-diluviană Mesopotamia să fie din nou populată.
Hamiţii *(urmaşi ai lui Ham)*, reclădesc oraşul *Ur-Hur* pe la anii 3500 î.Hr. în valea râului Eufrat, în sudul Babilonului, unde recent au fost descoperite cele mai vechi urme ale civilizaţiei.
Locuitorii din *Ur* trăiau în case comfortabile, construite din cărămidă, prevăzute cu bucătării, dormitoare, camere de oaspeţi, camere individuale. Casele erau zidite cu unu sau două etaje, cu 13-14 camere. Comfortul şi luxul erau întâlnite pretutindeni, iar

prosperitatea vieţii social-economice era în floare. La fel s-ar putea spune şi despre desfrâu. Cultul lui *Baal*, adulterele, bacantele îşi încep şi ele noua lor istorie. Valul noilor stricăciuni a oamenilor încep odată cu domnirea lui *Nimrod (de statură uriaşă)*, care întemeiază oraşul şi construieşte *Turnul Babel (Gen.9,10, cap.II)*.
Pe la anul 2000 î.Hr. după ce patriarhul biblic Avram pleacă din Ur *(Gen.12)*, un popor nomad venit din pustie, va ataca aceste ţinuturi fertile. Aceştia sunt *amoriţii*, cu care după spusele biblice, Avram va întocmi legături temporare de pace ridicând apoi Domnului un altar la Mamre *(Gen.13.18, 14.13)*. Din Vechiul Testament aflăm că acest popor ai amoriţilor erau *„cât cedri de înalţi şi tari ca stejarii" (Amos 2.9)*. *Amoriţii* sunt fără îndoială neam ai uriaşilor *(Num.13.22, 28,32,33)*, din care se trăgeau *fiii lui Anac*, precum şi *refaimiţii*, a căror rege ajunge *Og din Basan (Deut.4.47,48)*. Tot ei sunt cei care l-au răpit pe Lot, fiul fratelui lui Avram *(Gen.14.5,6)*. *Horiţii* de asemenea au legături cu uriaşii, trăind pe muntele *Hermon (Seir),* ca şi aceştia fiind aliaţi ai *refaimiţilor* în lupta dusă împotriva lui *Chedorlaomer*, cu care va lupta mai târziu şi Avram pentru dezrobirea lui Lot *(Gen.14.6)*. După părerile mele, atât *horiţii* cât şi *amoriţii* îşi trag originea de la oraşul *Ur, Hur* sau *Hor*.
În istorie este evidenţiat faptul că la anul 1750 î.Hr. se întemeiază regatul amorit *Mari,* în nord-vestul Mesopotamiei, iar în anul 1675 î.Hr. în jurul golfului Persic se întemeiază prima dinastie a *Ţării Mării*, devenită o adversară periculoasă a Babilonului. Tot în nord-vestul Mesopotamiei pe la anul 1600 î.Hr. se constituie statul mitanilor, numiţi şi *Huriţi*. Comform istoriei, ei ar fi de origine indo-europeană, băştinaşi ai regiunii mării Caspice. Dacă ar fi fost aşa, atunci de ce oraşul *Ur* sau *Hur* şi poporul *hurit* au acest radical de nume atât de identic ? Sau cum se face că aceştia deja la anul 1460 î.Hr. în timpul domniei lui Saushshatar se situiază în fruntea coaliţiei îndreptate împotriva faraonului Tutmosis al III-lea ? Cum de băştinaşii care fiind la un nivel foarte înaintat din toate punctele de vedere, nu s-au aliat împotriva invadatorilor mitani, mai primitivi ? Încă o dată, istoria în mod confuz spune că pe la anul 2000 î.Hr. alte triburi indo-europene, *hitiţii* se stabilesc în Asia Mică, pe podişul Anatoliei asimilând populaţia pre-indo-europeană *hatti*. La 1200 î.Hr. poporul *Mari*, de data aceasta sub numele de *filisteni*, dau o lovitură de prăbuşire statului *Hitit*, nimicindu-l definitiv.
După reconstituirea mea, întâmplările s-au putut desfăşura în următorul fel: Învinşi de către Israel condus de Moise şi Ioşua *(1200-1100 î.Hr.)*, *cananiţii*, dar mai bine spus, *filistenii-huriţii*, migrează spre nord-vest, Fenicia, unde-i atacă şi-i nimicesc pe *hitiţi*. Ieşind învingători în primele lupte, filistenii continuă să cucerească pe rând oraşele feniciene: *Ugarit, Arados, Sidon*. Punând mâna pe bogăţii considerabile şi pe o flotă maritimă bine întreţinută, ei se îndreaptă spre coastele insulei Cipru şi Creta, pe care de asemenea le cuceresc şi le colonizează. Istoria cunoscând această cucerire ca *„invazia dorienilor"*.

Urmaşii lui Ham, fiul blestemat al lui Noe, după potop se stabilesc şi repopulează regiunea fertilă a Mesopotamiei. Aici prin relaţiile lor cu *Baal (Beliar)* dau naştere uriaşilor *amoriţi*. Ei se năpustesc asupra fraţilor lor *huriţi*, care trăiau în linişte şi pace, pentru a le nimici casele şi oraşele, pentru a le viola femeile, a distruge, a devasta şi a vărsa sânge nevinovat şi a se desfăta în bogăţiile inestimabile ale Babilonului. *Uriaşii amoriţi,* despre care se spune că ar fi venit din pustie, sunt mai de grabă veniţi din arterele şi cavernele subterane ale *Agartei (Shambalei)*. Este bine cunoscut că în valea superioară a Iordanului în apropiere de *Basan*, există până în ziua de azi cratere de vulcani stinşi. Tăbliţele cuneiforme găsite pe aceste meleaguri scot la iveală cuvintele preotului fenician *Sanchuniathon* : *„Valea Sidimului s-a scufundat devenind un lac fără viaţă, simbol al pedepsei şi morţii păcătosului"*. Valea Sidimului, Sodoma şi Gomora s-

au prăbuşit undeva în jurul anului 1900 î.Hr. Distrugerea fiind produsă de un mare cutremur de pământ însoţit de explozii de gaze naturale, fulgere, incendii. Acest teren este pro-seismic şi schimbător. Comform unor cercetări mai recente, aici există o enormă venă subterană, care se pare că leagă pustiul Neghev cu îndepărtata Indie şi Tibet.
Aceasta şi plus faptul că zeitatea supremă a poporului *Mari* este *Baal-Hadad* şi *Yam*, sunt mărturii care nu pot fi desconsiderate.

Basanul lui Og

„Ne-am întors şi ne-am suit pe drumul care duce la Basan. Og împăratul Basanului ne-a ieşit înainte cu tot poporul lui, ca să lupte împotriva noastră la Edrei. Domnul mi-a zis : Nu te teme de el; căci îl dau pe mâinile tale, pe el şi tot poporul lui. Să te porţi cu el cum te-ai purtat cu Sihon, împăratul amoriţilor, care locuia la Hesbon. Şi Moise a bătut şi a luat toate 60 de cetăţi ale lui Og şi n-a lăsat să scape nic unul din tot ţinutul Agrob, împărăţia lui Og din Basan. Israeliţii au ocupat întreg ţinutul din dreapta râului Iordan, de la pârâul Arnon, până la muntele Hermon (vezi cartea lui Enoh), tot Galadul şi tot Basanul, până la Salca şi Edrei, precum şi toate cetăţile din câmpie" (Deut.3). Og era ultimul din neamul refaimiţilor uriaşi *„iar patul lui un pat de fier este la Raba, cetatea copiilor lui Amon. Lungimea lui este de 9 coţi şi lăţimea de 4 coţi, după cotul unui om" (Deut.3.11)*. Ţinutul *Agrob* şi *Basanul* era ţinutul populat de *refaimiţi*, fiind mărginit cu cel al *gheşuriţilor* şi *maacaţilor*, de origine filisteni *(Gen.26.1)*. Ei nu vor fi izgoniţi din Canan, ci pământurile lor vor rămâne în locul leviţilor *(Levi)*, care fiind preoţi comform spuselor biblice, nu vor avea voie să fie posesori de pământuri *(Ioş.13.13.)*.
Gheşuriţii sunt după părerea mea aceiaşi cu *ghirasiţii*, filisteni lui *Abimelac (Gen.26.1)*. Biblia ne mai acordă şi alte informaţii în privinţa uriaşilor, precum că cetăţile lui *Og* aveau ziduri şi zăvoare de aramă *(1 Împ.4.13.)*, iar psalmul 29.5,6, spune: *„Şi Libanul şi Sirionul (Hermon) sar ca nişte pui de bivoli"*.
În moştenire ţara Basanului au primit-o fiii lui Manase până la *Baal-Hermon* şi *Senir*, precum şi muntele *Hermon*. Dumnezeu dă binecuvântare pentru viaţă şi veşnicie lui Israel. În acest fel, prin intermediul lui Israel, Dumnezeu va îndrepta nelegiuirea îngerilor veghetori ai lui *Semyaza*, care s-au jurat pe muntele Hermon să se împrune cu ficele oamenilor *(vezi cartea lui Enoh)*.
Dar oare chiar toţi uriaşii să fie fost exterminaţi de Israel ? Se pare că nu. Din cartea lui Ioşua se pot afla următoarele: *„...toată împărăţia lui Og din Basan, care domnea în Aştarot şi Edrei şi care era singura rămăşiţă a refaimiţilor. Moise a bătut pe aceşti împăraţi şi i-a izgonit" (Ioş.13.13).*
Ce se întâmpla cu cei *izgoniţi* ? Rămăşiţa *gheşuriţilor* şi *maacatiţilor* cum am văzut mai sus, sunt de origine filisteni, denumirea având-o de la oraşul *Gherar*, fiii lui Canan, fiul lui Ham *(Gen.10.19)*.
Victoria lui Moise asupra Basanului şi a lui Ioşua asupra Cananului, nu va nimici îndeplin seminţia lui *Azazel-Semyaza*. Acesta precum şarpele îşi schimbă pielea, se va metamorfoza într-o altă specie mult mai veninoasă şi mai eficace decât cea a uriaşilor.

Popoarele care au supravieţuit cuceririi

Cananului de Israel

Vechiul Testament ne arată care dintre popoarele cananite au supravieţuit cuceririlor israelite, menţinându-se în continuare.
Gabaoniţii *(heviţi),* anachimii *(filisteni),* gheşuriţii, maacatiţii *(filisteni),* iebusiţii *(amoriţi)*.
Gabaoniţii a căror cetăţi erau: Gabaon, Chefira, Beerot, Chiriat-Iearim, rămân ca rămăşiţă a amoriţilor *(Ioş.9.1-2, Sam.21.1-2)*.
Anachimii au rămas la Gaza şi Aşdod *(Ioş.11.22,13.2-3)*.
Geşuriţii şi maacatiţii au rămas în locul leviţilor la Gat *(Ioş.13.13, 13.2*, *1Împ.2.39).*
Iebusiţii au persistat la Ierusalim *(Eze.16.3, Ioş.15.63, Jud.1.21, 19.10.12).*

Dintre seminţiile lui Israel, care n-au izgonit pe cananiţi sunt:
Efraim şi Manase, care n-au izgonit pe cananiţii din Ghezer, Ielam, Dor, En-Dor, Taanac, Meghido şi Bet-Şean *(Ioş.16.10, Jud.1.29)*.
Zabulon, n-a izgonit pe cananiţii din Nahalol, Aşer, pe cei din Sidon, Ahab, Aczib, Helba, Afic, Rehob *(Jud.1.30,31)*.
Neftali, îi lasă în viaţă pe cei din Bet-Şemeş şi Bet-Anat *(Jud.1.33)*.
Amoriţi au mai rămas şi la Har-Heres, Aialon, Şaalebin, precum şi cinci domnitori ai filistenilor care locuiau pe muntele Libanului, de la Baal-Hermon până la intrarea Hamatului *(Jud.1.35-36, 3.3,6)*.
Aşer nu izgoneşte pe cananiţii din Rehob *(Ţoba)*, cu toate că aici se aşezară preoţii din familia lui Aron, fratele lui Moise *(Ioş.21.30,31)*. David l-a bătut pe Hadarezer *(Hadaezer)*, când acesta a plecat să-şi aşeze iarăşi stăpânirea peste râul Eufrat. *Hadarezer* pare a fi un urmaş al lui *Cuşan-Rişetaim (Jud.1.31-32, 3.8, Ioş.21.30-31)*.
Din aceste amănunte putem ajunge la concluzia că popoarele ce odată stăpâneau Mesopotamia, s-au aşezat apoi în Canan. *Hadarezer* este de origine sirian, iar Psalmul 60 a cărui titlu aminteşte de sirienii din Ţoba şi cei din Mesopotamia, este o bună dovadă a originii mesopotamiene a sirienilor. O altă dovadă mai poate fi şi cetatea din

apropiere de Rehob pe nume Hamon *(Ham-on)*, ce aminteşte iarăşi de Ham fiul lui Noe *(Ioş.19.28-30)*.

Pe vremea lui Avram, Domnul îi spune acestuia: *„Seminţiei tale dau ţara aceasta, de la râul Egiptului, până la râul cel mare, râul Eufrat şi anume, ţara cheniţilor, a cheniziţilor, a CADMONIŢILOR (la care voi reveni mai târziu)*, *a hetiţilor, a fereziţilor, a refaimiţilor (lui Og), a amoriţilor"*...Să fie oare vreo legătură între *cadmoniţii* biblici şi *Cadmus*, colonizatorul descris în mitologia greacă, care va fi amintit în paginile următoare, sau să fie oare doar o simplă coincidenţă de nume...?

Cap II

Seminţia uriaşilor

Masonii liberi

În câteva manuscrise masonice timpurii Harleice, Sloane, Lansdown şi Edimburgh-Kilwinning, stă scris precum că aşa numita Iniţiere Magică, a existat încă din timpurile de dinainte de potopul lui Noe. Membri acestei socetăţi secrete se spune că au fost implicaţi în construirea Turnului Babel. Constituţia masonică de la anul 1701 d.Hr. *(nu este relatat din ce ţară)*, relatează că originea ştiinţei, a artelor şi a vrăjitoriilor, provin dinainte de Noe. Anume înainte de potop a existat o persoană pe nume *Lameh (Gen.4.17, Adam si Eva cartea II - apocrif)*, care a avut două neveste. Una Adah, iar celălaltă Zillah. Prima i-a născut lui Lameh doi fii, unul pe nume *Iaball*, iar celălalt *Iuball*. Cea de-a doua soţie, Zillah, i-a născut un fiu şi o fică. Fiul se numea *Tubal-Cain,* iar fica *Naamah*. Toţi patru au fost întemeitori ai ştiinţelor şi a magiei. Astfel Iaball ca fiind cel mai vârsnic dintre fraţi, a întemeiat ştinţele geometrice, Iuball ştiinţa muzicii, cel de-al treilea frate Tubal-Cain a învăţat pe oameni prelucrarea fierului, iar fiica Naamah arta ţesătoriei.
Aceşti fraţi, spune manuscrisul în continuare, ştiind că Dumnezeu va nimici lumea au gravat în întregime ştiinţa lor pe nişte plăci de piatră ca ele să poată fi găsite după potop. Una din plăci au numit-o *Marbell* ceea ce înseamnă - nu poate fi distrusă prin foc, iar cealaltă *Laturus* însemnând – nu poate fi înecată. Aceste plăci au supravieţuit cataclismului diluvian iar apoi au fost găsite de *Hermes Trismegistus*, care la rândul lui le retransmite oamenilor.
Mitologia ştiinţei masonice încearcă în mod fregvent identificarea lui Hermes cu patriarhul biblic Enoh, însă el nu poate fi identificat decât cu Baal-Hermon. Hermes nu poate fi altul decât Semyaza sau unul dintre ei. Desigur nici cei patru fraţi amintiţi mai sus, nu pot fi decât ceea ce şi singur numele lor spune: *Ia-Ball, Iu-Ball*, sau placa *Mar-Bell*.
Cultul lui *Ball* sau *Bell* nu va dispărea odată cu potopul, ci va supravieţui şi se va transmite în Sumer, Acadia, Egipt, Babilon, Fenicia, Tracia, Grecia, in Imperiul Roman.

Iniţiaţii masonici sau masonii liberi le vor păstra şi le vor transmite în secret sau semi secret până în zilele noastre.

Arhitecţii lui Dionisie Bachus

Una dintre cele mai însemnate societăţi şi fraternităţi masonice din antichitate prin care s-a transmis aşa zisa *ştiinţă hermetică*, a fost *Organizaţia Iniţiaţilor lui Bachus (Dionisius)*. Constructorii dionisieni sau ocupat de ridicarea şi zidirea templelor, sanctuarelor şi a altor obiecte arhitecturale în Egipt, Fenicia, Grecia, Italia. Din câte sunt cunoscute ei îşi încep activitatea pe la anii 1000 î.Hr., ca fiind divizaţi în mai multe comunităţi, care la rândul lor au fost guvernate de aşa numiţii *Stăpâni* sau *Guvernanţi*. Aceştia organizau anual grandioase festivaluri sacre numite *Bacanale*, care în Grecia au fost introduse din răsărit, lăsându-se cu cele mai mari excese şi orgii posibile. Bachantele erau femei frumoase care se îmbrăcau în cele mai provocatoare costume, piei de tigrii şi alte animale, împreunându-se cu semizei rustici *(oameni mascaţi)*, care se reprezentau prin urechi ascuţite, pleşuvi, cu coarne de ţap, cu coadă şi corpul acoperit cu păr. Bărbaţii îmbrăcaţi în asemenea costume simulau pe *Satyri*, strigând : *„Evoche-ye”* şi *„Io-Bache”*. Menadele *(un fel de bachante)*, mergeau alergând înaintea procesiunii despletite, pe jumătate goale, învârtind *Tyrsul (un baston lung prevăzut la capăt cu un fruct de brad, împletit cu viţă de vie)*, cu strigăte furioase şi provocatoare, astfel că sfâşiau pe cei indiferenţi sau pe cei ce nu voiau să participe.
Fraternitatea *Arhitecţilor Dionisieni* s-a răspândit prin întreaga Asie Mică, Egipt, Grecia, Italia, ba chiar şi în India. Prin intermediul Imperiului Roman, iniţiaţii ajung să se răspândească prin întreaga Europă şi chiar Anglia. În Grecia această organizaţie, care la prima vedere se arată doar o simplă adunare festivă, apare în secret ca o fratrie bine concepută, ridică temple lui Marte, Minerva, Hercules, toate în stil *Doric*. Cele mai multe sanctuare au fost clădite pe Creta, de la anii 1000-1100 î.Hr., la scură vreme după cucerirea Cananului de Israel.

Aceleaşi manuscrise amintite mai sus, susţin că masonii îşi trag originea tocmai din Atlantida, înecată de potop, iar supravieţuitorii marelui zeu *Pan (care la greci este acelaşi cu Satyri)*, s-au stabilit în Egipt iar de aici în tot restul lumii. Marele *Pan* nu a pierit, iar masonii sunt o dovadă grăitoare a continuităţii sale.
Manuscrisele susţin că marele poet şi filozof persano-islamic Zelal-ud-Din a fondat *Ordinea Mevlevi* a aşa zişilor *Judecători Dervişi*. În acord cu canonul lor mistic pe pământ în permanenţă există un număr oarecare de „sfinţi", a căror rol este de-a comunica în mod direct cu zeitatea supremă. Cel ce ocupă ce-a mai înaltă poziţie din Ordinea Mevlevi este numit *Axis* s-au *Qtub*, care la rândul său are încă doi membri subordonaţi, numiţi Luptători sau Razboinici. După ce Axis îşi încheie misiunea sa pe pământ, acesta este succedat de următorul reprezentant ales dindre cei doi subordonaţi. Celălalte subdiviziuni în ordine ierarhică se numesc *Domni ai sufletelor* şi *Directori*, care au rol de a ţine supremaţia spirituală asupra omenirii prin intermediul Guvernatorilor, adică a regilor şi voivozilor a diferitelor neamuri. Mai recent Axis în fraternitatea masonică este numit *Stăpânul Sufletelor* sau *Stăpânul Duhului*.

Satyrii conform legendelor mitologice greco-romane provin dintr-un fiu al zeului Mercur, pe care zeiţa Junona îl transformă în maimuţă. Ei se reprezintă întradevăr ca nişte maimuţe având părul capului zburlit, nasul turtit şi lat, urechi ascuţite, coarne lungi şi subţiri, iar corpul cu o coadă lungă de cal sau ţap. Unii au capul pleşuv şi barbă mare şi ascuţită. Satyrii erau tovarăşi nedespărţiţi ai lui *Bachus*, mai ales în preajma sărbătorilor bachanale unde aveau rol de a face zgomot şi dezordine. Acolo se îmbătau, jucau şi cântau în neştire din flaute. Satyrii mai sunt cunoscuţi şi sub numele de *Sileni*. Cei mai bestiali dintre ei era *Paposilene*. Uneori atât Satyri cât şi Fanii *(Panii)*, se confundau cu Silvanus, zeul pădurilor şi al agriculturii. Satyrii l-au însoţit pe Bachus în expediţiile sale de propagandă prin Asia şi în toate petrecerile sale amoroase.

Faunus după unii este fiu al lui Camentei cu Picus, vechi rege şi civilizator în Latium, el însuşi nepot al lui Saturn. Alţii îl socot ca fiu al lui Joe cu Circeea, sau al lui Mercur. În orice caz Faunus este considerat primul legislator divin şi civilizatorul popoarelor nomade. Tot el ar fi descoperit şi gustul artei muzicale. A fost foarte adorat în Italia unde avea multe temple. Este reprezentat ca având coadă, picioare şi urechi de ţap.

Silene este educatorul şi tovarăşul nedespărţit al lui Bachus. Este reprezentat ca un om scurt, gros şi cu burtă, având urechi, coadă şi picioare de ţap, cu un tirs în mână de care se sprijinea în condiţiile turmentări sale veşnice. La serbări se afla în fruntea Satyrilor. Este considerat fiul lui Mercur sau Pan şi al unei nymphe. Făcându-se flăcău a luat la rândul său o nymphă, cu care a dat naştere unui *Centaur* numit *Pholus*. Este adoratorul amorului excesiv, a desfrâului, al plăcerilor sexuale, a beţiei. Important de adăugat că Platon îl considera ca fiind imaginea unei profunde înţelepciuni ascunsă sub o formă respingătoare, ba chiar îl compară cu Socrate. Având întreprinderi amoroase cu multe nymphe, dă naştere chiar lui Apolo, în timpul domniei sale ca rege în Nyssa *(Asia)*. Se spune că mormântul său s-ar găsi în Pergam *(Apoc.2,12,13)*, cu toate că după o altă tradiţie, când Bachus s-ar fi dus într-o expediţie din India, aceasta s-ar fi retras în Arcadia. În fine ar fi avut şi un templu ridicat la Elis.
Pan este zeul arcadian adorat atât în Arcadia, cât şi în Atena. A luat parte comform legendei la lupta giganţilor cu Joe. Zeul adorat de masoni avea de asemenea coarne, barbă şi picioare de ţap. Era considerat zeul turmelor, a livezilor şi dumbrăvilor.
Bachs (Dionisius) este fiu al zeului Joe, făcut din amor cu Semela, fiica lui Cadmus regele Tebei şi a Harmoniei.

Important de menţinut este că tatăl lui Cadmus, Agenor era rege al Feniciei, iar Cadmus plecând în căutarea surorii sale Europa, fondează Beoţia *(regiune a Greciei antice)*. Cuvântul beoţia provine de la grecescul *boos-voos-vus*, adică bou sau taur, simbol al lui Baal. Tot în această legendă apare şi şarpele lui Marte *(Apoc.2,13)*. Zeiţa Minerva transformă dinţii acestui şarpe în giganţi, care deşi fraţi, se omoară între ei, ne mai rămânând decât cinci la număr numiţi *Sparţi*. Aceştia la rândul lor devin fondatorii famililor nobile tebane, fiind totodată şi camarazii lui Cadmus.
Cadmus se căsătoreşte cu Harmonia fiica lui Marte sau Joe, a cărei nume este atât de asemănător cu muntele Hermon, pe care Semyaza şi tovarăşi săi s-au jurat să se împreune cu fiicele oamenilor *(vezi cartea lui Enoh)*.
Tot legenda mitologică greacă ne mai spune precum că fondatorii Tebei, prigoniţi din partea Junonei, se răspândesc dealungul coastei mării Adriatice, mai precis în Iliria. Această legendă mitologică va fi folosită de mine pentru a dovedi faptul că uriaşii lui Og din Basan înfrânţi de Israel părăsesc Cananul şi se stabilesc un timp oarecare în Fenicia, pe care o cuceresc, iar cu ajutorul fregatelor acestora ocupă şi se stabilesc în Beoţia precum şi în alte regiuni ale Greciei antice. Pe aceste meleaguri ei construiesc cetăţi, oraşe şi sate, păstrându-şi originea pe care o vor contura prin diverse simboluri şi ambleme de familii.
Bachus este fiu al lui Joe cu Semela fica lui Cadmus şi a Harmoniei. Joe se amorezează de Semela şi i se arată în întreaga lui splendoare, fiind înconjurat de un nor luminos cu sceptrul într-o mână şi cu fulgerul în cealaltă. Semela copleşită de fericire se aruncă în braţele lui, dar din cauza căldurii acestuia cade moartă pe loc. Joe văzând că era însărcinată îi spintecă pântecele şi scoate pruncul pe care-l protejează lângă coapsa sa timp de 9 luni.
Minos este rege şi fondator al culturi cretane minoice, venit din Egipt sau Fenicia. Nivelul de dezvoltare al acestei civilizaţii este cu mult superioară Greciei. Minos şi Pasiphaia au avut-o de fiică pe Ariadna, una din amorurile lui Bachus, din care după parerea mea i-a naştere poporul Arian. Pasiphaia în urma infidelităţi cu Neptun *(Poseidon)*, dă naştere unui monstru numit Minotaur având cap de om şi corp de taur – simbol al lui Baal.
Venus (Afrodita) este după părerea mea aceiaşi cu *Astarteea* la fenicieni. După numele ei bănuiesc că a primit denumirea *Aştarotul* capitala Basanului lui Og. Comform legendei, Venus se naşte din spuma mării în apropiere de insula Cytera *(Gerige)*, situată pe coasta de sud a Laconiei. După o tradiţie Cadmus descoperind amorul Semelei cu Joe, o închide pe aceasta gravidă într-o cutie şi o aruncă în valurile mări. Marea o împinge spre o insulă a Laconiei, unde băştinaşii o găsesc pe Semela moartă, dar fica ei find vie o cresc cu sârguinţă. Insula Creta şi Cipru devin apoi consacrate în întregime zeiţei Venus.
Deşi zeiţă a frumuseţii, prin ironia soartei, ea devine soţia lui Vulcan care era considerat cel mai urât dintre zei fiind şi şchiop. Din cauza aceasta Junona îl azvrle din cer pe pământ, în urma căreia rămâne şchiop. La greci Vulcan mai este numit şi Hephaistos, zeu al focului. Câtă asemănare între această legendă şi spusele biblice despre Fiul Zorilor *(Isa.14.12)*. Vulcan stăpâneşte arta metalurgiei şi este născut ca şi Hermes din adulter şi se pare din aceiaşi părinţi: Joe şi Maia.

Urmaşii lui Cadmus

Urmaşii lui Cadmus *(de origine amorit)* se împrăştie şi colonizează diferite regiuni din Europa, dând naştere mai multor popoare străvechi.
În scena piesei tragice a lui Sofocle, *„Edip la Colona”*, sau „*Edip rege”*, ca urmaşi ai lui Cadmus sunt amintiţi: Eteoclu, Polinice, Antigona, Ismena, precum şi urmaşii acestora. Thersandru fiul Polinicei s-a urcat rege pe tronul lui Laius din Teba. Tebani, după spusele lui Sofocle, au avut foarte bune legături de prietenie cu Atena, Calidon *(Eneea)*, Argos *(Adraste)*...iar din cauza persecuţiei lor din partea zeiţei Junona, fiii lui Cadmus în cele din urmă părăsesc Teba şi pleacă spre nord-vest în Iliria, unde făuresc un nou regat. Aceştia au fost : Ino, Semele, Autonoe, Agave şi Polydor.
Să urmărim în continuare seminţia uriaşilor cadmoniţi:
Ino contractează amor cu Athmas, rege al Beoţiei, dând naştere lui Learc şi Melicerte. Din cauza implicări zeităţi supreme, Athmas îl omoară pe fiul său Learc, iar Ino şi

Melicerte se aruncă în marea Corintului fiind transformaţi de Neptun în zei marini, fiul sub numele de Palemon, iar mama sub numele de Leuchoteea. Despre Leuchoteea se mai spune că ar fi şi fica lui Orchamus, rege al Babilonului şi al Eurinomei.
Semela va naşte pe Bachus, despre care am vorbit anterior, iar Aristeu, considerat fiu al lui Bacus i-a de soţie pe Autonoe, sora Semelei, dând naştere lui Acteon, marele vânător iubit de zeiţa Diana.
Agave (bacantă) se căsătoreşte cu *Echion*, unul din cei cinci uriaşi, tovarăşi ai lui Cadmus, dând naştere poporului uriaş echionez.

Cea mai bună mărturie a răspândirii cadmusiţilor pe ţărâmurile Europei antice, o extragem din cunoscuta legendă mitologica *Expediţia Argonauţilor*. Anume la Iolcos în Tesalia domnea fratele lui Athamas *(rege din Beoţia)* numit Crethus *(Creta)*, probabil de origine fenician, care cu soţia sa Tyro, dă naştere lui Eson. Tyro în schimb a mai fost iubită şi de zeul mărilor Neptun, cu care dă naştere lui Pelias. Acesta îl omoară pe fratele său Eson, luându-i tronul din Iolcos. Fiul lui Eson *(în ebraică Esau)*, numit Iason, este salvat de la moarte de mama sa Alcimedeea şi este luat sub protecţia zeiţei Junona. Mai departe, legenda spune că Iason ajuns la maturitate pleacă al răzbuna pe tatăl său. Pelias se preface că-i oferă tronul, cu condiţia ca acesta să-i aducă lâna de aur din Cholchida *(Crimeea de azi)*, fapt pe care Iason îl acceptă. Peripeţiile argonauţilor lui Iason fac ca aceştia să ajungă prin diferite părţi ale Europei, Africa *(Libia)*, Asia Mică...Expediţia argonauţilor ar fi avut loc pe la anul 1250 î.Hr., cu 70 de ani înainte de războiul Troei şi la scurtă vreme după cucerirea Cananului de Israel. Binenţeles şi în această legendă apare Cadmus, de data aceasta sub numele de *Phineu*, fiul lui Agenor, având scaunul de domnie la Salmydesa în Tracia. El îi ajută pe argonauţii lui Iason şi le dă sfaturi în drumul lor spre capturarea lânei de aur. La întoarcere din Cholchida, argonauţii iarăşi cutreeră întreaga Europă şi Africă, ajungând până la oceanul Atlantic. După moartea lui Iason, iubita sa Medeea, zboară cu un car tras de balauri înaripaţi până la Atena unde se căsătoreşte cu regele Egeu, cu care-l naşte pe *Medos*. Acesta va făuri marele regat al Mezilor, ocupat şi distrus de împăratul Cyrus al perşilor *(50 î.Hr.)*.
Deşi simbolică, legendă argonauţilor lui Iason împreună cu celălalte legende mitologice greceşti, feniciene, tracice...se pot adauga la mărturiile biblice, istorice şi arheologice în privinţa elucidări continuităţi seminţiei uriaşilor cananieni. Seminţia lui Nimrod, primul dintre uriaşi *(Gen.10.8-9, Ier.16.16, Amos 4.1-3, Ezec.39.12,16,18-20),* va ajunge până la oceanul Atlantic, iar de aici în lumea întreagă, lăsând o amprentă bine conturată asupra istoriei întregi omeniri.

Hermes Trismegistus

Cultul său era mai ales celebrat pe insula Creta, iar ca jertfe i se aduceau limbi de diferite animale. Mercur sau Hermes a mai avut un băiat din amor cu zeiţa Venus *(Afrodita)*, care semănând cu ambii părinţi a fost numit Hermafrodit. Din legătura amoroasă a lui Hermes cu Penelope *(mama lui Ulise, vezi Odiseea)*, se naşte zeul Pan. Hermes Trismegistus, ceea ce înseamnă de trei ori mare, este considerat inventatorul elocinţei, al artelor şi tuturor ştiinţelor, dar şi zeu de noapte care are menirea să conducă sufletele morţilor la ultima lor locuinţă în întunericul infernului, fapt pentru care mai

este numit şi *Psichopompos*, adica conducător de suflete. Se naşte în Arcadia pe muntele Cyllen, de aceea mai are denumirea de *Cyllenius*, numire identică cu Silene *(Bachus)*.
A fost considerat cel mai mare filozof, preot şi rege, o serie de cărţi egiptene fiind atribuite lui. Tot în Egipt este identificat cu Tuti sau Thoth *(rege selenar şi al înţelepciunii).* Alchimişti Eviului Mediu, printre care în mod special Paracelsius şi masonii liberi, au denumit ştiinţa sa, *ştiinţă hermetică*. Se spune că ar fi scris cca. 20.000 de cărţi, iar după alţi chiar 36.000, dar care au ars odată cu bine cunoscuta bibliotecă din Alexandria.
Una dintre cărţile lui care s-au păstrat, este intitulată *„Poimander"*. În ea autorul se descrie pe sine meditând asupra Misterului Lumii. În acest timp un dragon pe nume tot Hermes, i se arată şi i se identifică acestuia ca find Împăratul Universului, care a creat lumea şi tot ce există în ea. Această fiinţă supremă se credea Gândirea, care ar fi creat Cuvântul, care până atunci a stat suspendat între lumină şi întuneric. De aici Cuvântul a fost eliberat de către o altă Gândire, numită Stăpânul sau Constructorul *(fiind o asociere cu arhitecţii lui Bachus)...*
Această carte gnostică din rândul multor alte cărţi ale gnosticismului Eviului Mediu timpuriu, este o blasfemie care prin aparenţa ei sofisticată, încearcă şi în anumită măsură reuşeşte să ademenească şi să sustragă de la Creştinism cine ştie câte suflete neândrumate.

Europa

Această zeitate-regină este pentru cercetările noastre încă o dovadă grăitoare a răspândirii *uriaşilor-cananiţi-cadmoniţi* spre coastele europene: Creta, Peloponez, Cipru. Europa este sora lui Cadmus şi fiica regelui Agenor al Feniciei făcută cu Telephasa, ceea ce înseamnă a străluci din depărtare. O altă tradiţie spune că Europa l-ar fi avut de tată pe *Tityus*, renumit gigant, care comform legendei ar fi fost lovit de zeitatea supremă cu săgeţi şi fulgere.
Europa fiind de o frumuseţe rară, este ademenită de zeul zeilor Jupiter, care se transformă în taur *(simbol al lui Baal)*, amestecându-se printr-o turmă dimprejur. Linguşindu-se pe lângă tânără îi sărută picioarele aplecându-şi genunchii, iar aceasta fermecată fiind urcă pe spatele lui. Taurul fuge cu dânsa şi se aruncă în mare, înotând pe insula Creta. Aici taurul îşi i-a forma sa naturală de zeu, o seduce pe tânără, iar aceasta succesiv dă naştere la trei fii: *Minos, Eac şi Radamathe*, deveniţi cei trei judecători ai infernului. Odată cu naşterea lui Minos, pe Creta i-a naştere de istorie bine cunoscuta cultură Minoică *(2600-2000 î.Hr.)*, fiind o cultură foarte avansată şi cu mult superioară Greciei. Agenor regele Feniciei şi tatăl lui Cadmus şi al Europei, este comform legendei, fiul zeului Neptun cu nimpha Lubye. Reuneşte la rândul său diverse popoare şi migrează împreună spre occident.

Această migraţie a urmaşilor lui Nimrod *(uriaş)* am clasificat-o ca fiind prima migraţie Minoică *(2600-2000 î.Hr.)*, iar invazia Dorianã *(1200-1000 î.Hr.)*, ca fiind ce-a de-a doua. Legat de datele biblice, prima migraţie are loc la scurt timp după evenimentul Turnului Babel, iar ce-a de-a doua, după cum am menţinut ulterior, după cucerirea Cananului de către Israel *(Moise şi Ioşua)*.

Uriaşii

Tityus, de care am amintit mai sus, era gigant renumit, fiul pământului Gheea şi tatăl Europei. Se spune că ar fi fost aruncat în infern de către zeitatea supremă. Stând întins cuprindea o lungime înspăimântătoare de patru pogoane de pământ. Vulturii îi sfâşiau ficatul, el fiind neputincios şi legat în lanţuri de şerpi veninoşi *(analog cu Prometeus)*.
Iată cum mitologia greacă îi descrie pe uriaşi: Fiinţe monstruoase de mărime corporală şi de mândrie neânchipuită, crezând că provin din sângele lui Uranus, căzut din cer pe pământ din roua făcută de Saturn. Alţii ar fi admis că sunt făcuţi de Gheea cu Tartar. *Tartarul* este descris de Homer ca fiind o regiune deosebită a infernului propriu zis, fiind situat în partea cea mai de jos la o distanţă egală cu cea care se află între cer şi pământ. Dacă s-ar arunca o nicovală din cer, i-ar trebui 9 zile şi nopţi să ajungă la pământ, iar de aici la Tartar încă pe atât. Locuinţa lor ar fi cu predilecţie ţinuturile vulcanice ale Siciliei...Ovidiu îi descrie ca pe nişte fiinţe cu un aspect exterior înspăimântător, având părul capului de o culoare neagră foarte închisă, lungime enormă, coadă de şarpe lungă, acoperită cu solzi groşi. Din cauza aceasta li se mai zice şi *Serpentipedi*. După o altă relatare unii din ei ar fi fost înzestraţi şi cu aripi.
Giganţii se mai numesc: *Titani, Ciclopi, Phecieni, Lestrigoni*...Au fost zdrobiţi de Zeus şi acoperiţi cu stânci enorme, împreună cu căpetenia lor *Typhaon*.
Virgiliu spune că *Tartarul* este infernul zeilor şi al uriaşilor. Acest loc este închis cu porţi de aramă. În el se intră prin Avern, se parcurge mai întâi o prăpastie dosnică şi întunecoasă, de unde se ajunge la intrarea numită Orcus. Aici locuieşte grija, tristeţea, necazul, furiile, discordia şi alte creaturi, unele mai fioroase decât altele. De aici se ajunge la Acheron, fluviul cu ape murdare şi mocirloase. Apoi de acolo calea se bifurcă spre dreapta către palatul lui Pluton numit Hades *(Baal-Hadad)*, iar spre stânga Tartarul, acesta fiind înconjurat cu trei rânduri de pereţi de aramă şi de râul Phlegheton.

Simboluri

Sphinxul este un simbol regal având cap de om şi corp de leu culcat sau aşezat. Uneori avea cap de berbec sau erete, fiind consacrat lui Jupiter Amon. Aceşti idoli din piatră situaţi la intrare sau în interiorul templelor şi piramidelor, atât în Egipt, cât şi în Grecia,

serveau ca păzitori ai mormintelor, având un rol de noi necunoscut în timpul ceremoniilor secrete ale iniţiaţilor şi sărbătorilor lui Bachus, Oziris, Isis, Horus, Ra...Cel mai însemnat sphinx era cel din Memphis, având 20 de metri înălţime şi 50 de metri lungime. În faţa idolului era construit un templu cu 30 de trepte pentru sacrificii. În interior sau de desubt, sphinxul din Gizeh, era prevăzut cu camere secrete în care aveau acces numai iniţiaţii şi magii. În Grecia sphinxul era considerat de gen feminin înzestrat cu aripi, iar pieptul şi capul cu al unei fete tinere. Sphinxul din Teba se consideră a fi consacrat lui Bachus, Marte sau Pluton, fiind totodată şi simbolul familiei lui Cadmus, ceea ce destăinuie încă o dată că originea acestui rege se trage din răsărit, de pe meleagurile orientului mijlociu.

Un alt simbol atractiv pentru studiul nostru este *floarea de lotus*. Dryope, fiica râului Ladon sau a dragonului cu acelaşi nume se amorezează de Mercur, din care se naşte Pan. Dânsa plimbându-se pe malul unui lac cu fiul în braţe, rupe o floare de lotus din care se scurg câteva picături de sânge. Cuprinsă de frică, dă să fugă, dar picioarele i se înlemnesc, fiind metamorfozată în floare de lotus, de unde a mai primit şi denumirea de Lotis.
Floarea de lotus va fi folosită de masoni ca simbol.

Turnul Babel

În expunerile ştinţifice este evidenţiat faptul că europenii îşi trag originea de la Iafet fiul lui Noe, care a r fi primit în moştenire următoarele ţinuturi: Gomer-Galatienii, Magog-Sciţii, Madai-Mezii, Tubal-Spania, Meşeh-ruşii şi Tiras-tracii, pe când urmaşii lui Ham ar fi primit în moştenire Africa, iar Sem Asia, orientul şi Ierusalimul *(Gheorghe Băbuţ, „Pelerinul Român”).*
Toate aceste expuneri la prima vedere par a fi verosimile, însă întâmplarea biblică a Turnului Babel, la cca 1000 de ani de la potop, mai precis dezbinarea limbilor *(Gen.6.)*, dezbină şi mărturiile genealogice ale popoarelor. Nu se poate spune cu precizie care sunt precedenţii europenilor sau a altor neamuri. Totuşi mărturiile redate până în prezent de această carte par a fi mult mai plauzibile, deşi poate inconvenabile din punct de vedere istoric. Este greu de acceptat faptul că dacă nu toate, atunci cel puţin 2-3 dintre popoarele străvechi, strămoşi ai noştri îşi trag originea de la Ham, fiul blestemat al lui Noe. Blestemul lui Noe în nici un caz nu trebuie să fie un impediment în faţa adevărului istoric...Cât în ceea ce-l priveşte pe Iafet, Scriptura nu-i acordă acestuia vreun rol mai însemnat. Importanţa biblică este acordată în primul rând urmaşilor lui *Sem* din care se trage poporul lui Israel, simbolic fiind reprezentaţi ca fii lumini şi urmaşii lui *Ham* ca fii întunericului. Luptele descrise de Vechiul Testament sunt purtate între aceste două entităţi, de la Avram şi Moise, până la Hristos. Începând cu perioada Nou Testamentală, rolurile se inversează. Israel neacceptându-l pe Hristos, ca fiind fiul lui Dumnezeu, se transformă în fii ai întunericului, deschizând în felul acesta Uşa Împărăţiei Cerului pentru popoare *(„pilda celor poftiţi la cină”, Luca 14.15-24)*. Acest misticism ezoteric încrucişat sub forma cruci Sfântului Apostol Andrei *(Decussata)*, sau a formulei de *ADN*, nu va lua sfârşit decât la Împreunarea de Apoi a celor două coloane opuse, când israeliţi se vor creştina *(Apoc.3.7-12)*.
Vechile popoare europene, tracii, grecii, romanii, celţii, ilirii, care au o rădăcină şi o

cultură comună, în mod indirect, îşi trag originea din Mesopotamia. Cananiţii, după cum singur numele lor ne îndrumă, îşi trag originea de la Canan, fiul lui Ham *(Gen.10.6)*, Acad-acadienii, iebusiţii de la Ievus-Ierusalim, amoriţii şi girasiţii de la filisteni, adică palestinieni, hamiţii de la Ham *(Gen.10.6-20)*. Prin urmare aceste popoare nu-şi trag originea de la Iafet. Nu contest binenţeles nici faptul că hamiţii au fost singuri predecesori ai europenilor de azi. Pe parcursul viacurilor au avut loc diverse amestecuri de popoare şi familii...însă cu predilecţie susţin rolul fruntaş al cananiţilor în ceea ce noi azi numim cultura mesopotamică şi a reconstituiri *Turnului Babel* cu Turnul European ! Turnul Babel, a fost construit prin trepte suprapuse, în stil piramidal. A fost distrus şi reconstituit de mai multe ori. După moartea lui Hamurabi, hetiţii au încercat să şteargă acest edificiu de pe faţa pământului. Nebucadneţar, n-a făcut decât să-l renoveze. Acest turn care trebuie să fi avut aproape 90 de metri înălţime, a fost prevăzut la vârful lui, în interior cu un pat de aur. Pe acest pat stătea de ceremonii, o tânără aleasă dintre locuitori, care era oferită demonului nocturn. Administratorii templelor-preoţii din Ur *(Mesopotamia)* şi până la Heliopolis şi Memphis *(Egipt)*, dispuneau de magazii, depozite de vânzare şi chiar bănci particulare. De aici agoniseau enorme sume de bani şi profitau de pe urma aşa numitelor Karume, burse identice cu cele din ziua de azi.

Capilolul III

Alte argumente

La Khirbet Qumran în apropiere de marea moartă, din 1947-1956, au fost scoase la lumină mai multe manuscrise. Este vorba de 15 manuscrise aparţinând profetului Isaia, alte pseudo-epigrafe biblice, „Cartea jubileelor" şi apocrife atribuite lui Enoh. Comunitatea de la Qumran, de la care provin aceste manuscrise a fost *eseniană*, putând fi comparată cu cea a *zeloţilor* şi a altor secte din perioada intertestamentală.
Pentru a evita corupţia şi desfrâul ce domina în marele oraşe palestiniene, esenienii se retrag în pustii, unde îşi întemeiază comunităţi cu legi foarte stricte şi morale, ducând o viaţă izolată.
„Geneza" *(apocrif)*, este una dintre pseudo-epigrafele găsite la Qumran, care descrie o parte din perioada vieţii patriarhului biblic Avram. Ceea ce ne interesează pe noi sunt urmatoarele: *„...şi m-am îndepărtat şi am călătorit...până ce am ajuns la Hebron, în timpul în care acesta se construia. Acolo am stat doi ani...auzind că în Egipt este prosperitate, am mers acolo. Am ajuns la râul Karmon şi am trecut cele 7 ramificaţii ale sale...şi am trecut prin ţara noastră şi trecând prin ţara fiilor lui Ham am intrat în Egipt"*. Evident este că ţara Canan prin care a trecut Avram, a fost locuită de urmaşii lui Ham.

Un alt apocrif cu caracter antic şi creştin este „evanghelia Sfântului Apostol Bartolomeu", care începe cu o dramatică descriere a coborâri lui Hristos în infern, urmând eliberarea lui Adam, Iacob,Isaia şi tuturor patriarhilor şi drepţilor. Isus, la cererea apostolilor săi, îl obligă pe Beliar *(diavol)* să iasă la suprafaţă din adâncimi fiind legat de 660 de îngeri cu lanţuri de foc. Se spune că textul acestei lucrări a fost scris sau rescris în secolul al II-lea d.Hr., păstrându-se parţial în limba greacă, latină, slavă şi coptică.
„Doamne noi dorim a-l vedea (pe diavol), atunci Domnul i-a coborât de pe muntele Maslinilor şi l-a îndemnat pe Mihail (arhanghelul) să sune din trâmbiţă spre înălţimile

Cerului. Atunci s-a cutremurat pământul şi Beliar a ieşit din pământ, ţinut de 660 de îngeri şi legat cu lanţuri de foc. El a avea 1462 metri lungime şi 36 metri lăţime. Faţa sa ca o lumină de foc, ochii săi ca nişte cărbuni aprinşi, iar din nările sale a ieşit fum greu mirositor. Gura sa era ca o stâncă şlefuită şi numai o aripă de a sa era lungă de 73 de metri". Domnul l-a îndemnat apoi pe apostolul Bartolomeu să pună piciorul pe gâtul balaurului şi să-l întrebe orice doreşte. Greu îndrăznind, Apostolul în cele din urmă acceptă, punându-i întrebarea *„cine este el ?"* Balaurul înspăimântat de prezenţa Mântuitorului, răspunde : *„Dacă vrei să ştii, eu prima dată am fost numit Satanael, ceea ce înseamnă îngerul lui Dumnezeu. Însă când am respins imaginea lui Dumnezeu (pe om), am fost numit Satan, ceea ce înseamnă îngerul iadului...Am fost primul înger făcut căci Dumnezeu când a făcut cerurile, a luat o mână de foc şi m-a făcut pe mine cel dintâi, pe Mihael al doilea, Gabriel al treilea, Uriel, Rafael, Natanael şi încă 6000 de îngeri a căror nume nu am voie să spun. Şi după aceştia au mai fost făcuţi un nănumărat număr de îngeri: 100 de miliarde numai în primul cer, acelaşi număr în cel de-al doilea...Dacă aşi fi în stare să mă eliberez de aceste lanţuri aşi nimici lumea în 3 zile...Însă noi nu putem ieşi afară. Noi avem slugile noastre pe pământ cărora le dăm porunci...îi trimitem să vâneze sufletele oamenilor"*.
În continuare tot din gura diavolului, aflăm că îngerii săi sunt de trei feluri: de văzduh, de pământ şi de infern, iar numirile lor *Mermeoth, Duth, Melioth, Haruth, Hoethra...*În cele din urmă diavolul destăinuindu-se mai adăugă: *„şi Dumnezeu a spus către Mihael adu-mi pământ din cele patru părţi ale lumii şi apă din cele patru ape ale paradisului. Când Mihail I-a adus cele cerute, El l-a făcut pe Adam în partea de răsărit...el a fost imaginea lui Dumnezeu"*. Toţi au slujit omului înafară de diavol care s-a opus, spunând către Mihail care la rândul său îl îndemna să slujească omului şi să facă voia lui Dumnezeu: *„Eu sunt foc din foc. Am fost primul înger făcut, să mă închin eu oare acestei ţărîni ?"* Iar Mihail i-a răspuns: *„Închină te că dealtfel vei supăra pe Dumnezeu, iar eu am răspuns: Dumnezeu nu va fi supărat pe mine, ci eu îmi voi ridica tronul deasupra şi voi fi de-o seamă cu El (Isa.14.14). Atunci Dumnezeu s-a supărat pe mine şi m-a azvârlit în iad...când am fost azvârlit, El a întrebat pe cei 600 de îngerii care mi-au slujit dacă vor să slujească lui Adam, iar ei au răspuns: Noi nu vrem să-l slujim"...*
După căderea sa din cer, diavolul şi îngeri săi au stat 40 de zile într-un somn adânc. Apoi s-au deşteptat şi Satan cu fiul său *Salpsan* şi toţi îngerii căzuţi s-au sfătuit să se răzbune pe Adam, căci din cauza lui au fost azvârliţi din cer. Ca să o poată ademeni pe Eva, diavolul îşi scăldă sudoarea sa în râul din care ea lua apă. În felul acesta a reuşit s-o păcălească să mănânce din pomul oprit.

Arcadienii

Comform legendei îşi trag originea de la zeul *Arcaş*, ceea ce înseamnă conducător strălucit. El se naşte din amorul lui Joe cu Calisto *(nimphă)*, fica lui Lycanon. Junona, soţia lui Joe, ca drept răzbunare o transformă pe aceasta în ursoaică, iar pe Lycanon în lup. Important de menţinut că ursoaică devine simbolul unor mari familii nobile medievale: *Merovingii, Habsburgii*... dar şi simbol *masonic*. Aristeu, considerat zeu în Arcadia, i-a în căsătorie pe Autonoe, fica lui Cadmus şi dă naştere lui Acteon. Strânsa legătură dintre arcadieni şi tebani, dar şi între troeni şi cretani, nu este întâmplătoare. Anume zeii Penaţi, sunt zei arcadieni, la fel de veneraţi şi în Troea *(tracia)* şi în Italia, fiind aduşi aici de Eneea *(vezi Eneida)*. Paris, fiul lui Priam şi ultimul rege al Troei sau Pergam, a fost după spusele legendei, alăptat de o ursoaică iar apoi crescut de un păstor

ca fiind fiul său.
Pierzând războiul, prinţul Antenor, părăseşte Troea şi se îndreaptă spre coastele Italiei, unde întemeiază oraşul Patavium *(Padova de azi)*.
Paris a fost abandonat de tatăl său pe muntele Ida de lângă Troea. Pe muntele cu acelaşi nume de data asta de pe insula Creta, a fost crescut Zeus.
Teucer, primul rege troean, este originar de pe Creta, fiind fiul lui Telamon-*Tell Amon*, ceea ce în semită înseamnă dealul lui Amon, cu bănuiala că ar fi vorba de Hermon, dealul pe care Semyaza şi supuşii săi s-au jurat a se împruna cu ficele oamenilor şi a uriaşilor lui Og *(vezi cap. I)*.
Altă legătură de înrudire între aceste popoare vechi este *Dardanus*, care îl omoară pe fratele său Iasos sau Iasion. Numele Iasion provine probabil de la oraşul fenician Sion-Sidon. Romanii aveau un cult aparte pentru Dardanus, susţinând că nu este grec ci etrusc. Dealtfel Dardanus este originar din Arcadia.
Regele Arcadiei Lycurg, mai apare şi în Tracia sub acelaşi nume, loc în care luptă pentru stârpirea cultului Bachus.
Atalanta care a luat parte la expediţia argonauţilor *(din Beoţia),* este părăsită după naştere în pădure, fiind alăptată de o ursoaică şi crescută de vânători, sau de zeul Pan, zeul silviculturii.
Încă un argument este *Ida*, fiica lui Melissos din Creta, doică a lui Joe şi soţia lui Lycurg *(rege în Creta)* şi mamă a lui Minos *(Minotaurul cap.II)*.
Hermes care se naşte şi iese din peştera Cyllene *(din Arcadia)*, este cel mai venerat pe Creta.

Câte legăturii strânse sunt între arcadieni, cretani, beoţieni şi traci, este evident, dar ceea ce priveşte contribuţia lor la formarea poporului roman, vom vedea în continuare.
După războiul pierdut, Eneea *(vezi Eneida)*, care s-a născut din amorul lui Venus cu Anchise *(probabil un alt nume al lui Pan)*, pleacă în Italia unde ajunge în contact cu latinii numiţi ausonieri. Regele lor era Latinus cu reşedinţa la Laurenţia. Latinus pogoră din viţă de zei fiind fiul lui Faunus care după cele văzute anterior, este acelaşi cu Pan, Bachus, Ianus. Eneea se înrudeşte cu Latinus, luând în căsătorie pe fica sa Lavinia, dând naştere lui Silvius. Aşa că cele două seminţii deja înrudite, se vor înrudi din nou.
O altă poveste mitologică îl descrie pe Evandru din Arcadia, care după ce-l ucide pe tatăl său, fuge în Italia, în Latium, întemeind oraşul Pallantium, aceasta având loc cu 60 de ani înaintea războiului troean.
Să amintim că războiul troean a avut loc pe la aceiaşi dată cu cucerirea Cananului de Israel *(Ioşua Navi)*, pe la 1200 î.Hr. Tot pe la aceiaşi dată are loc, din cele analizate până în prezent şi invazia dorienilor. Aceşti dorieni nu sunt decât filistenii *(palestinienii)* învinşi de Israel. În goana lor din faţa israeliţilor, ei ocupă temporar Fenicia iar cu ajutorul fregatelor acestora cuceresc şi întemeiază colonii pe Creta, Arcadia, Beoţia şi alte regiuni, atât în Grecia, cât şi în Tracia. Nu trebuie uitat faptul că încă cu 1000 de ani înainte de Hristos se făcea comerţ intensiv, atât terestru cât şi maritim între cele mai îndepărtate ţări: India, China, Arabia, Somalia, de unde se importau în special mirodenii, scorţişoară, din India obligeană, din Arabia şi Somalia, tămâie, mir, smirnă, aloe...

Garda de corp a regelui David era formată din filisteni, aceştia fiind cu un cap mai înalţi decât evreii sau egiptenii. La fel era şi uriaşul Goliat după cum ne spune Biblia *(1 Sam.17)*.
Filisteni au primit denumirea de la Palestina *(Phalestine-ph-f)*, iar cartea lui Amos *(9.7)* aminteşte numele de Caftor, care se consideră a fi Creta. Să mai amintim că cei mai veneraţi zei a lor erau Astarta *(Aştarta)* şi Dagon *(dragon-dracon-draco-drac),* zeu

jumătate peşte, jumătate om. Dagon sau Oannes la babilo-sumerieni este acelaşi cu Triton la greco-romani fiul lui Neptun *(Poseidon)* zeul mării. Neptun la fel ca Joe este fiul lui Saturn şi Rheea *(Cybela la traci)*. Aceiaşi mitologie ne spune că toţi fiii lor au fost tâlhari şi rău făcători, aveau un corp enorm şi o putere excesivă. Acum aspectul zeului Dagon şi personificarea sa cu poporul filistean devine mult mai clară.

Să urmărim în continuare cine este *Saturn,* tatăl lui Neptun şi bunicul lui Dagon.
O legendă romană ne spune că *Saturn* după ce a fost alungat din cer s-a pogorât pe pământ şi s-a refugiat în Italia, numită de greci Hesperia. În Latium ceea ce în limba latină înseamnă a se ascunde, domnea regele Iannus, primul rege legendar al romanilor. Saturn a fost foarte bine primit de acest rege la curtea sa şi ca drept răsplată, zeul căzut îl înzestrează cu prezicerea trecutului şi viitorului. De aceea Iannus este prezentat cu două feţe. Saturn, care se mai poate identifica cu Vulcan şi Ares *(Marte)*, i-a învăţat pe romani arta războiului, aceasta până atunci ne fiind cunoscută, iar vărsarea de sânge era singura lui plăcere. În onoarea lui Iannus *(ianuarie)* se celebra aşa numita Saturnalie de pe 16 până pe 23 decembrie, timp în care toate instituţiile de stat erau închise. Se dădeau lupte de gladiatori, a căror credinţă şi scop era vărsarea de sânge. Era o bucurie generală pentru întreaga mulţime. În timpul lui Horaţiu la Roma se mai sărbătorea în luna mai Terminalia, în onoarea zeului Terminos al agriculturi *(Pan-Bachus)*. Arvalii *(preoţii)* vorbeau într-o limbă arhaică necunoscută chiar şi de istorici. Tot la Roma apare încă o zeitate de data aceasta feminină, numită *Astreia*. Pe aceasta o putem identifica cu Astarta la Filisteni. După unii autori ea este fica lui Astreu, rege arcadian cu Aurora, iar după alţi a lui Joe cu Themis.

Din amorul lui Marte *(Ares)* cu Rhea Silvia se nasc gemenii Romulus şi Remus. Interesant faptul că Marte la romani se mai numea şi *Bellator (Bell-Ball)* iar soţia sau sora sa Bellone *(Nerios)*. Ajungem în felul acesta la radicalul Baal-Bell-Belial-r *(Semyaza)*. Serviciul religios era condus de preoţi îmbrăcaţi în mantii lungi, negre, aceştia erau numiţi *Bellonari* sau *Coribanţi*. Acest cult era adorat la fel şi în Troea. Preoţi îşi provocau plăgi cu tăişul săgeţilor şi al topoarelor ascuţite, având credinţa că aceasta este pe plac zeului. Sângele scurs era adunat în podul palmei şi băut.

Romulus şi Remus au fost comform legendei crescuţi şi alăptaţi de o lupoaică care apoi devine simbolul Romei veşnice. Însă cuvântul „lupa" în limba latină mai înseamnă şi prostituată, desfrânată. După părerea mea, „lupa" de fapt o simbolizează pe *Astreia-Astarta-Isis*, adică simbolul tuturor desfrânărilor posibile aduse din Babilonul cel mare *(Apoc.17.5).* Lupa este femeia descrisă în Apocalipsă, iar fiara pe care o poartă este *Semyaza-Baal-Bachus*, sau mai bine spus *Antihristul (Apoc.17.7)*. Toţi *„se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este şi va veni" (Apoc.17.8.).*

În ziua de azi Babilonul cel mare nu mai este nici Roma, nici Cananul, nici Arcadia...ci diavolul a schimbat haina nevestei sale, la fel cum şarpele îşi schimbă pielea. Un nou Babilon îl întâlnim în zilele noastre în jurul oceanului Atlantic de nord.

Secvenţe mitologice

Neptun, Pluton, Junona, Ceres, corespund zeităţilor egiptene cum sunt Oziris, Isis, Haroeri, Nepte, Typhon.

Pluton a fost la început celebrat ca zeu al naturi, dar mai târziu devine zeu al infernului numit de greci Hades. Orcus care se identifică cu Pan şi Bachus, în latină însemnând moartea, iar Hades nevăzut adică invizibil. Pluton mai este numit şi Dispater *(zeu tatăl)* sau Voe Jovis *(vai Joe)*, din care probabil provine şi cuvântul român voevod. La început, pe lângă berbeci şi tauri, în onoarea lui Pluton se sacrificau şi oameni. Infernul era împărăţia sa, în care curgeau cinci fluvii: Acheron *(denumire semită Aşeron)*, Cocytul, Styxul, Phlegeton şi Letea. Charon *(Şaron)* era luntraşul care ducea cu barca sa sufletele morţilor, dincolo.

Joe înseamnă tânăr. Este ultimul fiu al lui Saturn, fiind numit şi Egos *(gre. capră)*. Este acelaşi cu Ammon sau Oziris în Egipt.

Uriaşii titani au fost azvârliţi de Joe în iad. Ei au trăit pe muntele Etna *(Sicilia)* iar făcliile acestui vulcan simbolizează suflarea lor. Ciclopii *(antropofagi-care se hrănesc cu carne de om)* aveau locuinţa tot pe Sicilia. N-au avut legături sociale între dânşi, ci trăiau izolat prin peşteri şi scorburi stâncoase, unde fiecare îşi trata familia într-un mod arbitrar şi tiranic. Nu aveau frica zeilor şi nici nu-i recunoşteau. Erau consideraţi fiii lui Uranus. Grecii aveau pentru ciclopi un adevărat cult.

Hercul a fost tot un uriaş din oraşul Tyr *(Fenicia)*. Numele său fenician era *Melcart* sau *Melicerte*. După unii, este chiar fondatorul Tyrului sau al Sidonului. Era de o înălţime enormă, 8 picioare şi o putere extraordinară.

Echion este unul din cei 4 uriaşi ieşiţi din dinţii dragonului semănaţi de Cadmus. Mai este citat un alt sau acelaşi Echion, ca fiind prinţ teban, a cărui două fice au fost sacrificate pe altarul zeilor în perioada de mari secete şi foamete. Se zice că din cenuşa lor au ieşit doi flăcăi cu coarne, care au sărbătorit moartea fetelor.

Peninsula Balcanică a primit denumirea de „Hema” *(sânge)*, deoarece sângele titanului Typhanon, pe care Joe îl răneşte sa scurs pe muntele balcanului.

Giganţii au mai avut colonii şi în Tracia, precum Aloizii, fiii lui Aloeue, înalţi de 9 stânjeni şi groşi de 9 coţi. Ei s-au omorât între ei iar o parte au fost aruncaţi de Joe în infern.

Iapet sau Iafet (nume semit) este cel mai cunoscut dintre Titani iar *Ateu* este regele uriaş din Libia – Irasa, care a fost ucis de Hercul.

Regele Eetes *(vezi legenda argonauţilor)* trimite pe fiul său Absyrte să-l prindă pe Iason şi Medeea. Medeea însă îl omoară, iar bucăţile tăiate ale corpului său le aruncă pe uscat. Tatăl adună carnea iubitului său fiu de pe marginile mări Negre şi le îngroapă, iar pe acel loc se va ridica oraşul Tomis *(Constanţa)* ceea ce înseamnă tăietură.

Dryas, fica zeului Faunus *(Pan)*, socotită nimphă a arborilor şi pădurilor este totodată şi preoteasă a galilor fiind socotită drept druideasă. Druid derivă de la cuvântul celtic „deru", ceea ce înseamnă stejar. Probabil înalţi s-au uriaşi ca stejarii. Aşa zişii *Corybanţi* se mai numeau şi gali. Ei erau preoţi ai cultului Cybelei în Frigia *(Tracia)*, iar apoi pe Creta unde s-au mai numit şi *Cureţi*. Sub masca lor de preoţi, aceştia făptuiau toate orgiile şi desfrânările posibile. Evidentă este legătura atât de strânsă între aceste popoare celţi, latini, greci şi cananiţi.

De pe meleagurile străvechi

Regii minoici sunt întemeitori primei puteri maritime cunoscute de istorie iar Sumerul şi Akkadul primeau tribut de la toate popoarele din jur. Traficul de bunuri materiale se transportau prin firme de import-export, din semiluna fertilă până în Egipt, Creta şi până pe coastele Mări Neagre. Literatura şi ştiinţa erau în floare iar limba akkadiană era cea oficială. Fiecare salar sau plată se înscria pe o tablă de lut. Taxele şi impozitele erau notate de către un scrib săptămânal, lunar şi anual. Cu 500 de ani înainte de Avram *(2300-2400 î.Hr.)*, se făcea un intens import-export mai ales între Egipt, Creta, Fenicia, Taurus, Tracia. Cea mai importantă arteră comercială era Cananul, iar cele mai de seamă porturi erau cele feniciene: Ugarit, Tyr, Biblos. Cele mai însemnate oraşe din Canan erau: Hator, Sihem, Afec, Gat, Ievus, Salem, Ierihon, Miţpa, Betel, Gherar...toate mai mici comparabil cu cele babiloniene: Haran, Ninive, Ur, Babilon, Susa, etc.

Pe timpul imperiului Persan limba oficială era aramaica, aceştia considerându-se urmaşii babilonienilor.

Serapis

Serapis înseamnă taurul lui Oziris, adică personificarea acestui zeu cu taurul sacru *(Egipt)*. În limba ebraică *„saraph"* înseamnă luceafăr, sau a străluci, sau steaua căzătoare – Lucifer *(Isa.14.12.)*.

Acest cult a fost propagat de Bachus, *„Taurul sacru"* sau *„Şarpele Sacru"*.

O altă legendă spune că *Serapis* ar fi fost un rege timpuriu din Egipt, care după moarte a fost zeificat. Câteva statui ale lui *Serapis,* au fost găsite şi la Roma. Acest cult se identifică cu cel al Minotaurului şi apare sub diferite denumiri: *Tautos, Astarte, Atys, Ammon, Adonis*...a fost adorat în antichitate de toate popoarele vechi ca: fenicienii, egiptenii, perşii, frigineii, precum şi în Libia, Latium, Grecia şi chiar la celţi.

Atlantida

Platon în lucrarea sa Critias, ne informează despre această insulă bizară, dedicată lui Poseidon *(Neptun)*, precum şi despre năzuinţele atlanţilor de a cuceri şi stăpâni Europa şi Asia şi întreaga lume. Această insulă era situată undeva prin oceanul Atlantic, probabil în apropiere de Portugalia de azi. Nu trebuie să uităm nici faptul că potopul lui Noe a modificat probabil şi înfăţişarea uscatului. Atlantida avea o întindere mai mare decât Libia şi Asia Mică la un loc.

Autorul spune în continuare că s-a făcut odată o împărţeală între zei a tuturor regiunilor de pe pământ, astfel lui Poseidon i-a parvenit această insulă fermecătoare şi bogată atât în păşuni, cât şi în minereuri de tot felul, munţi înalţi, păduri cu pomi de toate soiurile. Primind în moştenire acest paradis terestru, zeul mări se amorezează de o femeie muritoare cu numele Kleitho, cu care face 10 copiii. Acestora le va rămâne insula drept moştenire fiind împărţită în 10 părţi. Totuşi primul născut Atlas devine urmaş la tronul întregii împăraţi. Multe generaţii de urmaşi ai lui Poseidon au trăit pe această insulă şi multe au fost bogăţiile agonisite de ei, cum n-a mai fost şi nici nu va mai fi.

Atlanţii şi-au construit porturi, flotă maritimă, poduri, locuinţe şi temple.

Cel mai de seamă templu construit avea formă piramidală, era dedicat zeului tată Poseidon, numit *Naos*. Era o construcţie impozant de mare cu capela turnată în întregime din argint, acrotere din aur, tavanul interior copleşit cu fildeş şi stropit cu aur, argint şi orichal *(era mai preţios decât aurul)*. În interior o enormă statuie a zeului tot din aur, era aşezată pe un car tras de şase cai înaripaţi. În jur erau situate alte statui a 100 de Nereide stând pe spatele delfinilor. În faţa templului se înălţau statuile tuturor urmaşilor la tron, fie bărbaţi sau femei.

Fiecare din cei 10 regi aveau în partea lor de moştenire o autoritate deplină asupra supuşilor lor. Ei singuri pedepseau şi trimiteau la moarte pe orcine voiau. Regii se jurau între ei la supunere zeului tată şi aduceau jertve deobicei câte un *taur.* După ce făceu acest legământ, sângele animalului sacrificat era băut, urmând apoi o ceremonie de rostogolire a regilor în cenuşă, ca simbol de deplină supunere şi ascultare.

Expansiunea atlanţilor va fi întreruptă brusc şi va lua sfârşit odată cu izbucnirea violentelor cutremure şi a cataclisului ce avea să urmeze. În numai o zi şi o noapte, această insulă cu întreaga ei populaţie a fost scufundată în ocean, fiind ştearsă complet de pe faţa pământului. După teoriile ştinţifice, cataclismul ar fi avut loc în jurul anului 9600 î.Hr.

Un alt document valoros care descrie acest dezastru, se găseşte în muzeul britanic din Londra. Este vorba de aşa numitul manuscris *Troana*, scris în urmă cu cca 3500 de ani de un autor apartenent al poporului Maya din Yucatan. *„În al şaselea an al lui Kan la II Mulac în luna Zac, s-a lăsat un groaznic şi teribil cutremur, care a durat fără întrerupere până la 13 Chven. Ţara şi dealurile lui Mud în ţara Mu, au fost scufundate”*. Insula a dispărut într-o noapte fiind necontenit zguduită de cutremur. În Atlantida trăiau cca 64 de milioane de locuitori. După cataclism, doar un număr foarte mic de locuitori ai Atlantidei au supravieţuit, emigrând în Egipt şi alte părţi ale lumii.

Capitala Atlantidei cu templele şi locuinţele sale îmbrăcate în aur, cu idoli de tot felul, cu magiile, desfrâul şi dezmăţul, cu răutăţile ei ajunse până la Cer, nu mai puteau fi îndurate. Urgia Domnului în câteva ore a scufundat acest continent, pe când Tamuz, Ishtar, Bachus, Pan, Ashteroth, Atys, Atlas...îşi vor lua zborul miraţi de cele întâmplate spre un nou început egiptean, babilonian, sumerian...

Fiindcă cei scăpaţi îşi vor continua opera nelegiuirilor şi vor depune o nouă sămânţă *semyazică* pe meleagurile pe care s-au refugiat şi istoria se va repeta, Dumnezeu va ridica de data aceasta potopul lui Noe, care îneca întreg uscatul pământean.

Tangatabu

Una dintre cele mai frumoase insule ale Melaneziei şi Microneziei, ascunde o străveche taină, care ne relatează existenţa stranie a aşa numiţilor *„Oameni de aur”*. Cine ştie când aceşti zei în mingile lor de foc s-au lăsat pe pământ, ca apoi să dispară în mare. Zile întregi, spune legenda, marea a scos la suprafaţă peşti morţi iar apa şi-a pierdut culoarea ei cristalină, devenind întunecată şi foarte tulbure. Băştinaşii pescari, s-au rugat zilnic ca lucrurile să revină la normal. În sfârşit, zeii i-au ascultat şi peştii nu mai mureau, iar marea şi-a reprimit aspectul anterior. Baloanele incandescente ce ieşeau din apa mări, acum apăreau tot mai rar, însă şi în continuare pe alocuri se mai auzeau zgomote venite din adâncuri. Legenda spune că aceste zgomote erau produse de *oamenii de aur*, care-şi construiau oraşe subacvatice în Pacific.

Într-o bună zi, după credinţa localnicilor, aceşti zei vor ieşi din adâncuri survolând cu obiectele lor de zbor împrejurimile. Până în zilele noastre întâmplări legendare au fost transmise din tată în fiu. Credinţa bătrânilor spune că în ziua când aceşti zei se vor întoarce, insula va fi înecată de apele oceanului.

Întradevăr se face că în 1885 insula Fonuafo, situată nu departe de Tangatabua, să fie înghiţită de ape, iar peste câţiva ani să dispară complet. Şi mai curios lucru este că aceeaşi insulă reapare la suprafaţă în anul 1927. Important de adăugat că mulţi piloţi japonezi şi nu numai, au văzut adesea în aceste părţi ale Pacificului, obiecte zburătoare elipsoidale, care arzând dispăreau în adâncimile oceanului.

Pe partea cealaltă a globului, în jurul oraşului nord American, New Yersi prin ani 60-70 au fost înregistrate zgomote neobişnuite provenite iarăşi din mediul sub acvatic, de la adâncimi considerabile. Aceste zgomote sau detonări, cum a raportat unul dintre cetăţenii acestei regiuni, *„nu se văd ci se aud”*. Savanţii angajaţi ai guvernului American au declarat: *„Am descoperit doar că explozii nu sânt...ştim doar că nu este vorba de cutremur sau altă calamitate naturală...nu am găsit nici un răspuns la aceste întâmplări neobişnuite”*.

Identice detonaţii subacvatice au fost detectate şi de locuitorii insulei japoneze Hokaido, iar mai la nord către Oceanul Înghețat de marinari ruşi. Nu de rare ori piloţi ai diverselor companii aeriene au fost martori nocturni ai luminilor de diferite culori, reflectate din apele din împrejurimile Japoniei.

Nenumărate submarine au fost înecate şi date dispărute, sute de vapoare a căror dispariţii misterioase nu au fost niciodată elucidate, aprobă cele expuse în paginile anterioare ale acestei cărţi. Sub scoarţa terestră, trăieşte o lume misterioasă.Aceştia sunt oastea lui *Semyaza-Antihristul* iar ţara este *Shambala-Agarta*, adică infernul amintit de

Biblie şi de atâtea episoade mitologice din mai toate părţile lumii.

Încă din antichitate de pe vremea lui Alexandru Macedon a dispărut o întreagă flotă de 800 de corăbii, pornite din golful Persic spre India. Niciodată nu au mai fost găsite.

Tot în antichitate, pe timpul faraonului Tutmosis al III-lea, în Egipt au fost văzute pe cer mingi de foc, strălucind mai tare ca soarele la amiază.

În memoarul naval „*Good News"* a fost printre altele menţionat: *„Primul lucru pe care l-am făcut, am privit asupra compasului. Acul se întorcea ca la un ceasornic...am privit spre mare. Pentru moment mi s-a părut că-mi ies din minţi, marea era în mişcare...s-a părut că se lasă spre noi din toate părţile, iar orizontul a dispărut...am crezut că cerul şi marea s-au contopit într-o masă fantastică de-o culoare cenuşie, ameninţând să ne înghită în întregime"*. Nici un aparat n-a mai funcţionat, dar cel mai mult a impresionat felul ciudat în care s-a comportat marea. Valurile spumegând, loveau din toate părţile dar nu era nici un vânt. Apoi căpitanul observă: *„Vaporul nostru merge îndărăt, ceva îl trage înapoi, am dat comandă să pornească motoarele cu viteză maximă înainte, puţin cu puţin totuşi ne-am mişcat, apoi am intrat dintr-o dată într-o apă liniştită"*, iar lucrurile au reintrat în normal.

În *„Cartea roşie"* a lui Loyd, sunt înregistrate 222 de dispariţii de vapoare de dimensiuni diferite numai între anii 1929-1954, în triunghiul Bermudelor.

Cercetătorul american sub acvatic Dimitri Ribikof de la Institutul Atlantic din Miami *(Florida)*, a descoperit în zona insulelor Bahame grandioase blocuri din piatră, având o lungime de 5 metri şi o greutate de cca 20-25 tone constituind rămăşiţele unor ziduri enorme şi lungi de 70-100 km. Analizele de laborator au arătat că zidurile au o vechime de cel puţin 7000 de ani. Un alt expert american W.Elton susţine că în preistoria omenirii fiinţe neobişnuite au venit din Cosmos şi şi-au întemeiat colonii pe fundul mărilor şi oceanelor.

O legendă Inca descrie pe un blond cu barbă pe nume de *Maco Kapak*, venit de pe mare şi învăţând băştinaşi să practice diferite meserii, să lucreze pământul şi arta scrisului. În India cartea sfântă a hinduşilor *Samaranagana Sutrdharta*, vorbeşte despre timpul în care oamenii de pe pământ au ştiut să zboare cu obiecte, coborând din înălţimi în adâncurile mărilor şi printre oameni, învăţându-i tainele zeilor.

Chiar şi Shakespeare în drama sa Henri al VI-lea, într-un dialog purtat între Edward şi Richard, spune:

„Edward: Ochii mei mă înşeală, s-au văd trei sori ?

Richard: Trei sori măieştri, toţi trei sunt adevăraţi...priveşte, ei se îmbrăţişează de parcă s-ar iubi"...

Şi aşa la nesfârşit.

Mulţi aprobă existenţa extratereştrilor, însă puţini sunt aceia care cunosc adevărata lor origine, dar şi mai puţini sunt aceia care o vor accepta !

OZN-urile

Vechea şi mereu misterioasa poveste despre *„OZN-uri"*, lasă mereu loc de gândire în privinţa posibilităţi de existenţă a vieţii extraterestre.

OZN-urile au fost întâlnite şi văzute încă din cele mai vechi timpuri, dar şi fiinţe misterioase de diferite înfăţişări.

Astfel autorul *V.R.Dreik din Sanderland*, spune că OZN-urile au fost văzute încă din Eviul Mediu. *Ser Edmund Halei (cunoscutul astronom englez)*, a declarat în 1716 că a văzut un obiect foarte luminos deasupra Londrei, plutind în aer timp de două ore.
Lord Boscham a declarat la data de 11.12.1741, că a văzut o minge ovală de foc ce aluneca deasupra Londrei, la înălţimea de aproximativ 700 de metri, care s-a ridicat apoi brusc şi a dispărut spre est.
Alexander Hamilton, reprezentant al guvernului din Cansas *(SUA),* a comunicat în 1897 că a văzut o navă în formă cilindrică deasupra casei sale din LeeRoy...

Trecem acum la date mai recente, să analizăm de unde întradevăr apar aceste obiecte neidentificate, dacă nu toate, atunci unele dintre ele.
Autorii *Nighel Blunde*l şi *Rogher Boar* în lucrarea *„Cele mai mari mistere OZN”*, printre altele abordează teoria precum pământul ar fi şubred pe dinăuntru, că teoretic dacă nu practic, aici ar fi posibilă viaţa. Tot aceşti autori mai spun că şi Platon *(filozof grec)*, a vorbit despre nişte tuneluri mai largi s-au mai înguste din interiorul planetei noastre.
Spre finea secolului trecut, un marinar norvegian pe nume *Olaf Iansen* a declarat că împreună cu tatăl său a vizitat o lume sub pământeană, trăind acolo cu nişte *uriaşi* timp de doi ani. Tot dânsul spunea că locuitorii acestei lumi trăiesc cam 500 de ani, dispun de utilaje cu ajutorul cărora aspiră aer de la suprafaţă şi sunt foarte bine puşi la punct cu tot ceea ce se întâmplă pe pământ. Lumea din timpul acela, l-a luat pe Iansen în derâdere, astfel că acesta n-a mai dorit să mai spună în continuare cele văzute.
Înainte de cel de-al II-lea Război Mondial, *Adolf Hitler* organizează o masivă cercetare a cavernelor subterane. Rezultatele obţinute nu au fost publicate nici până în ziua de azi, tot ce se ştie este doar că *farfuriile zburătoare* naziste întredevăr au existat, fiind de mai multe feluri. Mai este cunoscut faptul că mai multe submarine germane, care nu au fost găsite după terminarea războiului, au transportat această tehnologie spre Antartica. Bănuind de ceea ce se întâmplă, guvernul SUA, trimite cea de-a cincia flotă spre acest continent, în căutarea submarinelor. Flota americană a eşuat şi s-a întors după trei săptămâni, suferind de mari pagube şi înfrângeri. Toată această întâmplare a fost apoi trecută cu vederea şi păstrată în cel mai mare secret.
Crezul în existenţa lumii subpământene s-a extins când Contra-Admiralul *Richard Bard* în 1947 a survolat cu avionul său cca 2700 Km deasupra Polului Nord, iar în 1957 deasupra Polului Sud cca 3700 Km, declarând la întoarcere: *„Am zburat o perioadă de timp peste o regiune muntoasă, care nu a fost acoperită de zăpadă, înzestrată cu lacuri şi vegetaţie abundentă, care nu este însemnată pe nici o hartă existentă”*.
La 23 noiembrie 1968, fotografiile satelitului spaţial american *ESSA-7*, au arătat că la Polul Nord există un cerc întunecat, care din cauză că pământul este oval, face compasul să devieze la ambele poluri cu cca 240 de Km. Unii consideră că aici este locul de unde ies şi apar OZN-urile, iar acest cerc întunecat intrarea în lumea subterană.
Autorul ex-yugoslav *Ahmed Bosnici*, în cartea sa *„Misionarii din cosmos”*, indică asupra faptului că un oarecare număr de ufologi *(UFO-OZN)* contemporani, susţin teza că farfuriile zburătoare nu provin din cosmos ci de pe pământ. Extratereştrii ar avea baze militare în adâncurile mărilor şi ale oceanelor, la poli şi pe înălţimile munţilor inviolabili. Una dintre bazele lor s-ar afla chiar în California *(SUA),* în **Valea** *Morţii,* loc foarte inaccesibil unde temperatura aerului se ridică până la 70-80 grade celsius. Înconjurată de munţi stâncoşi şi negriformi, această vale demonică, încă din cele mai vechi timpuri a avut şi identice denumiri: „Poarta iadului”, „Munţii diavolului”, „Râul morţii”...Într-o oarecare parte a văi, din timp în timp se pot vedea stânci care plutesc singure în aer.Valea Morţii este cunoscută şi prin faptul că ploaia nu a atins pământul

niciodată, evaporându-se deja la înălţimea de 750 de metri. Multe expediţii au încercat să cerceteze aceste ţinuturi, dar au eşuat, ne mai întorcându-se.
Ufologul francez *W.Poer Trench*, dezvoltă şi el ideea că OZN-urile provin din interiorul pământului, bazându-se pe o legendă islandeză. Această legendă spune că prin deschizătura vulcanului *Hecla*, se poate ajunge în interiorul pământului, unde există oraşe în care trăiesc urmaşii unei vechi civilizaţii, care a dispărut. Trench ajunge la concluzia că în urmă cu aproximativ 10.000 de ani î.Hr., locuitorii Atlantidei, temându-se de o cataclismă naturală, au săpat tunele şi caverne subterane lungi de cca 2200 km, găsindu-şi astfel refugiu. Acelaşi autor mai adaugă: *„Acolo şi-au găsit scăparea în timpul cutremurului dar mai târziu şi a potpoului...ei au construit farfuriile zburătoare pe care le vedem astăzi”*.
Îngerii căzuţi, veghetori se împreună cu ficele oamenilor, din care cauză, vor fi pedepsiţi de Dumnezeu şi aruncaţi în întuneric, iar uriaşii născuţi din această împreunare, vor fi nimiciţi prin potop. Atlanţii rămaşi în viaţă după scufundarea insulei, fiind şi ei deasemenea urmaşi ai îngerilor veghetori, deţin tehnologie avansată a acestora şi construiesc canaluri subterane, unde îşi găsesc adăpost în faţa urgiei diluviene. Acolo vor rămâne până în zilele noastre.
În felul acesta veghetorii ne vor *veghea* iarăşi din aparatele lor de zbor încercând să ne ademenească şi amăgească într-un alt fel.

Descoperiri recente

Slaidurile sateliţilor spaţiali *NASA*, trimise recent, descoperă o mare groapă situată la Polul Nord, care se întinde de la ce-a de-a 83-a paralelă. Oamenii de ştiinţă au încercat să dea explicaţii, venind cu diferite ipoteze şi teori în privinţa aceasta. Încă un plus la dovezile aduse până în prezent sunt radio-semnalele receptate de NASA în 1996, care

provin din adâncul subterestru, mai precis de la sute de kilometri adâncime. Semnalele par a fi codificate, pronunţând un grad de de dezvoltare mult mai avansat decât al nostru. Din Mexic, arheologi aduc ştiri senzaţionale precum că într-un cimitir vechi al civilizaţiei Maia din preajma piramidelor lor, au găsit un tunel de o lungime impozantă. Sonorul a indicat cca 4000 de mile lungimea tunelului, cu atât mai misterios, cu cât s-a constatat că acesta nu a fost săpat de la suprafaţă spre interior, ci invers. Profesorul *Fidel Velascez* spune: *„Pereţi săi sunt în aşa fel de netezi de parcă ar fi fost cizelaţi cu ajutorul laserului”*.
Alte ştiri similare ajung de pe Lună. Sa constatat că există nişte cavităţi subterane de dimensiuni diferite. Gongul care s-a auzit timp de 4 ore de la coborârea unei sonde spaţiale pe acest satelit al pamântului, a înspăimântat echipajul NASA. Culmea este că de abia peste 20-30 de ani suntem înştiinţaţi că pe Lună au fost înregistrate o mulţime de anomalii. Astronauţi *Armstrong, Oldrin şi Colins,* echipajul lui Apolo 11, în timpul unor cercetări pe Lună, au văzut nişte creaturi şi nave neidentificate într-un crater lunar. Printre anomaliile selenare aşi putea enumera diferite mişcări de obiecte luminoase, forme geometrice curioase, cratere şi pereţi care apar şi dispar, cupole uriaşe care-şi schimbă aspectul şi culoare într-un mod foarte rapid. O altă anomalie s-au mister Dumnezeiesc de data aceasta este că Soarele şi Luna au pe cer aceiaşi traiectorie. Luna este de noi văzută întodeauna pe aceiaşi parte, învârtindu-se în jurul pământului şi în acelaşi timp şi cu aceiaşi viteză în jurul axei sale. Nici un satelit din sistemul nostru solar nu se comportă aşa faţă de planeta mamă. Privite de pe pământ, soarele şi luna au aceleaşi dimensiuni, iar pământul este singura planetă de pe care se poate vedea întunecimea totală a soarelui.
Încă o dată NASA foarte recent înregistrează explozii subterane de la adâncimi mari. Savanţi în mod urgent s-au întâlnit la Casa Albă în frunte cu preşedintele *B. Clinton... (mai multe amănunte nu sunt cunoscute).*

Capitolul IV

Din zilele noastre

Irod cel Mare

Irod cel Mare mai este numit şi *Antipater*-împotriva tatălui. A construit cetatea Antipatrida în cinstea tatălui său, fiind situată la 63 de Km de Ierusalim şi 39 Km de Cezareea *(Fap.23.31)*. Oraşul a primit denumirea după tatăl lui Irod, Antipater. Pe parcursul vieţi tatălui său, Irod ocupă funcţia de guvernator în Galilea, ca pe urmă să fie încoronat de romani *„Rege al evreilor”*. Find de origine idumeu *(Edom)*, a fost dispreţuit de către evrei. Irod, după spusele Noului Testament, a dat ordin să fie ucişi toţi pruncii din Betleem, căutând în felul acesta să-l omoare pe Isus. După moartea sa regatul se împarte între cei trei fiii ai săi, *Arhelau, Antipater şi Filip*. Antipater sau *Irod Tetrarh*, a domnit în Galeielea, pe timpul propovăduiri lui Isus şi a lui Ioan Botezătorul. Irod Tetrarh îi taie capul lui Iaoan Botezătorul şi îl trimite pe Isus împreună cu Pilat la crucificare.
Idumeii sau *edomiţii*, îşi trag originea de la *Esau*, fratele lui Iacob *(Israel)*, aşa cum ne

spune Geneza *(36)*. Esau îşi ia neveste cananite, înrudindu-se cu aceştia. Ada fiica hetitului Elon şi Oholibama, fiica Anei, fiica hevitului Tibeon, aşezându-se pe muntele Seir sau Hermon *(Gen.36.8)*.
De reţinut că acelaşi nume de *Esau-Esav*, *Iason* sau *Eson*, apare după cum am văzut anterior în *Legenda Argonauţilor*. Din înrudirea lui Esau cu popoarele cananite, hetiţi, horiţi şi heviţi, i-au naştere urmaşii lui *Seir*, adică refaimiţii lui Og *(Gen.36.20-30, Ezec. 35.15,36.13, Num.13.32-33)*.
O relatare uimitoare pe care nouă ne-o dă prorocul biblic Ezechiel *(39.11-16)* este ce-a a urmaşilor lui *Gog*, care la sfârşit de veacuri vor ataca pe Israel, fiind înfrânţi în *Valea Mulţimii lui Og*, de lângă cetatea Hamona *(mulţime, cimitir)*. Aceeaşi cetate este amintită cum am văzut în primul capitol pe vremea lui Hadarezer, fiind situată în apropiere de Rehob *(Ioş.19.8-30)*. Prorocul Amos, spune despre nimicirea de către Domnul prin foc a casei lui *Hazael* şi a palatelor *Ben-Hadad* din Siria. În acelaşi capitol 39, Amos mai adaugă precum că toţi viteji aceştia sunt de origine din Basan *(Ezec.39.18)*. Îmi pun întrebarea oare n-o fi Gog *(G-Og)*, cel din Basan, amintit în capitolul întâi al acestei cărţi ? Sau *Gog* sunt sirieni de azi, iar *Valea Mulţimii (Apoc.16.16)*, Valea Izreel de lângă localitatea Meghido. Vala Mulţimii să fie oare *Valea Izreel* a sirienilor din Ţoba şi Hadarezer, împăratul învins de David fiul lui Iese *(2 Sam.8.3) ?*
Oare la sfârşit de veacuri, Izrael va avea de luptat cu aceleaşi popoare ca Moise, Ioşua Navi şi David, cu aceleaşi popoare amintite în Legământul Domnului cu Avram *(Gen.15.18-21)* ?
Tot Ezechiel aminteşte că Tyrul *(Fenicia)*, situat ceva mai la nord de Valea Izreel, îşi trage originea de la *heruvimi căzuţi (Ezc.28.12-17)*.

Din zilele noastre

Ştiinţa şi cunoştiinţele noatre astro-fizice, spun că în *Macro* şi *Micro Cosmos* există legi, care permit sau nu permit anumite procese şi experimente. Cu cât specialişti pătrund mai adânc în domeniul materiei, cu atât aceasta se îndepărtează, iar spectrul cunoştinţelor noastre, în loc să se mărească, se reduc, aducând cu sine noi şi noi întrebări.
Ultimile cercetării din domeniul astro-fizic, i-au determinat pe specialişti să recunoască faptul că Universul pe care noi îl cunoaştem, este creat din nimic, exact precum ne spune şi „Geneza" biblică. S-a dovedit că în spaţiul inter-galactic există materie invizibilă, care completează spaţiul, dar care la rândul ei are totuşi o greutate corespunzătoare. Acelaşi lucru se întâmplă şi în micro cosmos, în atom, în care există particule ce nu pot fi determinate în nici un chip. În ciuda tehnologiilor ultra-moderne, nu putem şti care sunt cele mai mici particole ale atomului. Cu timpul, sa constatat că pe lângă *neutron, proton, electron*, mai există şi multe altele: *neutrino*, nu are masă dar se mişcă cu viteza luminii, *fotonii* transportă lumina, *muonii, leptonii, gluonii, gravitonii, gravitinii...*
Astro-fizicianul *Nigel Hembest*, în cartea sa *„Explorare Cosmică"* spune: *„Astăzi ar trebui mai întâi rezolvat faptul dacă partea mare a materiei din Galaxii este invizibilă sau nu, fiindcă aceasta dă o foarte mare energie"*.

Nicola Tesla, erudit şi inventator al viaculului nostru, care a inventat peste 100 de patente şi inovaţii, şi-a dat seama pe parcursul contemplărilor sale, că există „*Ceva"* în afara posibilităţilor noastre de cunoaştere, în afara percepţiilor noastre.

Acolo unde se termină prostia noastră umană, începe înţelepciunea lui Dumnezeu !

În prezent, una dintre dintre cele mai puternice corporaţii americane, dar şi mondiale, este compania de programe şi calculatoare *Microsoft*, în fruntea căreia stă *Bill Gates al III-lea*. Aşa zis peste noapte, acesta a ieşit din anonimitate şi a devenit unul dintre cei mai celebri magnaţi ai lumii. Cel mai semnificativ lucru însă, este acela că numele său comform codului matematic *ASCII* al calculatoarelor este echivalent cu *666*. Important de adăugat este şi că numărul dolarului american în ASCII este 36, care înseamnă de 3 ori câte 6. Sau dacă adunăm toate cifrele de la 0 la 36 *(1+2+3+...+36)*, redă acelaşi număr *666.*
Ce-a mai senzaţională menţiune vine din Corea de Sud de la un oarecare *dr.Cho*, dealtfel liderul *Biserici Evangheliste,* pe care a întemeiat-o şi care are un număr de cca 700.000 mii de adepţi. Cho susţine că până la sfârşitul acestui mileniu, sistemul monetar pe care îl cunoaştem se va destrăma, adică va fi dezintegrat. Nu vor mai exista ţări şi guverne, ci în locul lor va fi ales un lider în fruntea unui singur guvern multinaţional, care va conduce lumea întreagă. Acest *guvernator* deşi o să pară atot humanitar şi democrat, va fi reprezentantul diavolului, iar apariţia sa va duce la apariţia celui de-al III-lea Război Mondial, în care va pieri jumătate din populaţia Terei. Cel mai mare adversar a acestei alianţe mondiale, va fi China cu cei 200 de milioane de soldaţi ai săi.

O altă viziune a sfârşitului vine din mişcarea ezoterică *New Age*, însemnând noua decadă sau *noua ordine*, care spune că pe pământ spre sfârşitul secolului XX va avea loc un cataclism ecologic. Acesta va schimba clima şi va duce la mari inundaţii mai ales în Anglia şi Canada. Vor fi milioane de morţi, dar cei care vor supravieţui, vor deveni un fel de oameni zei. New Age, merge mai departe spunând că aşa numiţii chiborgi *(oameni roboţi)*, vor influenţa istoria omeniri prin nimicirea tradiţiei iudeo-creştine şi a dumnezeului lor pedepsitor.
Îmi pun întrebarea din nou, nu care cumva mişcarea *New Age* va fi finanţată de Microsoft sau de sistemele bancare, a căror *Visa Card* este iarăşi echivalentul a *666,* numărul bestiei. *VISA: VI* – reprezintă 6 roman, *S* – 6 babilonian şi *A*- 6 egiptean.

Încheiere

1998 –

În încheierea acestei lucrări pe care am pregătit-o timp de mai mulţi ani, voi mai adăuga câteva concepţii noi despre existenţei timpului şi materiei.

Un expert rus *Kazaşev*, spune că razele ultrviolete transmit mesaje inter-celulare, iar undele electro-magnetice de fregvenţă joasă sau înaltă au capacitatea de a face ca spaţiul să dispară.
Fregvenţa curentului continuu a sferei de ozon-ioni, este de la 1 la 64 de hertz-i, iar aceiaşi feregvenţă o are şi creerul uman. Spectrul ultraviolet face posibilă transmiterea mesajelor codificate prin mediul intercelular, mai ales prin intermediul sticlei de cuarţ. În acest mod se poate influenţa şi asupra fregvenţelor electro-magnetice ale creerului uman. De exemplu în felul acesta este posibilă transmiterea unei boli de la distanţă, impunerea diferitelor tendinţe pozitive sau negative unei sau unor persoane. Cu ajutorul vibraţiilor auditive de la 300-900 Hz şi de la 2400-4800 Hz, se poate influenţa pozitiv asupra stări unui om. Niansele diferitelor culori albastre şi galbene, vibraţii electromagnetice de la cca 0,5-3 Hz şi 8-16 Hz, pot influenţa pozitiv creerul uman.
În schimb toate aceste vibraţii pot influenţa şi negativ asupra genelor şi neuronilor cerebrali şi sistemul nervos, iar unele cercetări recente dovedesc existenţa genelor duhovniceşti, spirituale.
Dr.Pioter Gariaiev din Rusia, spune că moleculele de ADN nu sunt constituite numai

din gene fizice, ce redau structura fizică a corpului uman, ci şi din gene duhovniceşti, care redau structura spirituală. Genele duhoviniceşti constitue chiar 95-99 % din structura hromozomică a omului. Acest cercetător, înre-un interviu de presă din 1996, declară: *„Noi deja am construit un aparat de laser cu care se prevede a fi cât de curând posibilă şi o manipulare mentală asupra creerului”*. Aceasta prin intermediul diverselor arhietipuri, imagini din trecut, cântări, predări, transmisiuni TV şi radie, etc. Universul comun, aşa numitul *Superspaţiu,* poate fi atins prin intermediul vibraţiilor, a fregvenţelor joase emise de creer. Aceste vibraţii prin intermediul Superspaţiului *(lumea duhovnicească)*, se leagă reciproc şi crează un mediu universal comun, influenţând asupra tuturor relaţiilor interumane. Astfel, influenţând asupra unui singur individ, sau grup de oameni, este posibilă influenţarea colectivă asupra întregii omeniri, atât în mod pozitiv, cât şi în mod negativ. Această nouă arma, odată ajunsă pe mâinile celor netrebnici, poate deveni mai periculoasă decât toate armele la un loc. Această armă, poate nimici atât trupul cât şi sufletul uman şi cu atât mai mult cu cât limbajul oamenilor este foarmat nu numai din cuvinte, ci şi din sunete şi culori, care cum am văzut mai sus, au frgventele lor de manifestare.

Cuvântul autorului

Această lucrare a fost pregătită timp de mai mulţi ani, iar cercetările mele asupra Sfintei Scripturi, se lasă în urmă cu 15-17 ani, de pe la vârsta de 14-15 ani, când am început să fiu atras de această carte. Trebuie să recunosc, că la aceste descoperiri am ajuns cu totul întâmpător, fără am da seama, punându-mi de multe ori şi acum întrebarea, cum am reuşit până la urmă, din puţinele informaţii pe care le aveam la dispoziţie, să asamblez acest mozaic, spicuind de ici şi de colo înţelesurile esenţiale ale legendelor mitologice antice, apocrifelor şi pseudo-epigrafelor analizate. Cu certitudine, că mulţi cititori ai acestei cărţi scurte, vor găsi şi multe critici la adresa ei, dar orcum ar fi, aceasta conţine o bună parte de adevăr.

Autor:

Pompiliu Sfera.

Bibliografie

1. Nigel Hembest – Explozia Cosnică
2. The Secret teachings Of All Ages – Manly P.Hall
3. Cel de-al treilea ochi – Editura MIP „Tv Novosti”
4. Misionarii din cosmos – Ahmed Bosnici
5. Marea Miraculoasă – Ahmed Bosnici
6. Istoria credinţelor şi Ideilor Religioase (I, II, III) – Mircea Eliade
7. Biblia şi ştiinţa – Daniel Vernet
8. Mituri Esenţiale – Victor Kernbach

9. Lumi Paralele – Cristian Negureanu
10. Şi Biblia are totuşi dreptate – Werner Keller
11. Sângele Sfânt, Sfântul Gral – Michael Baigent, Richard Leight şi Henry Lincoln
12. Mitologia – Dr.J. Chiriac (1922)
13. Cele mai mari mistere OZN – Nigel Blundell şi Roger Boar
14. Cele mai mari mistere ale lumii – Nigel Blundell
15. The lost books of Bible – World Bible Publishers, INC
16. The Pre-Wrath Rapture Of the Church – Marvin Rosenthal
17. Cartea lumilor uitate – Robert Charroux
18. Cele mai mari mistere ale mărilor – Gradimir Radivoievici
19. Mitologia – Richard Cavendish şi Trevor O.Ling
20. Mitologia şi Religia Hetiţilor – M.B.Siakovici
21. The other Bible – de Willis Barnston
22. Pelerinul Român – Diacon Gheorghe Băbuţ
23. Istoria lumii în date – Acad.Prof.Andrei Oprea
24. Sfânta Scriptură.